UNIVERSITY LI...
MADRAS

CONTENTS.

PAGE

1. Editorial Notes 1
2. The Colonial Policy of Plants. Prof. M. Labouchardiere M. A. ... 6
3. Stray Reflections Mr. G. Madhavan Pillai Class III 13
4. To Onam (Anon) ... 14
5. Unemployment. Mr. K. Madhavan Nair Class IV 15
6. The 'Charioteer' of the Eight-seater "The Wayfarer" ... 17
7. Dandyism in the Science College. Mr. V. Padmanabhan Nair Class III ... 21
8. Ratan's Son. Mr. P. Nilakantan Nair Class II... 23
9. The Sense of Humour. "Theta" ... 27
10. From a College Window. ... 29
11. Athletic Notes Mr. O. C. M. ... 34
12. Clubs and Socities Mr. K. M. Nair. ... 37
13. Hostel Notes Mr. K. M. Nair. ... 40
14. രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ ഗീതാഞ്ജലിയിൽ നിന്നും 41
ശ്രീമൻ കെ. ഗോദവർമ്മ ബി. ഏ. (ആണേഴ്സ്)
15. നമ്പ്യാരുടെ ഗണപതിപ്രാതൽ 44
ശ്രീമാൻ എം. രാമവാര്യർ ബി. ഏ. (ഓണേഴ്സ്)
16. പ്രജാപ്രഭുത്വപരിശീലനം
M. O. C. Mathew Class IV ... 49
17. രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ. Fruit Gathering എന്ന കൃതിയിൽ നിന്നും
ശ്രീമാൻ എൻ. ഗോപാലപിള്ള ബി. ഏ. ... 53
18. മുരുക്കിൻപൂവിനോട്
Mr. G. Sankara Pillai (I year Hons) ... 54

63288
7754
M. 3 waran ...
UNIVERSITY LIBRARY
-4 NOV. 1927
MADRAS

THE

OLD COLLEGE

OR

THE MAGAZINE

of

H. H. The Maharajah's College of Science,

TRIVANDRUM.

Chairman: Dr. K. L. Moudgill
Staff Editor: S Satyavagiswaran
Student Editors: K. Madhavan Nair, O. C. Mathew

Licence No. 90 dated 15th July 1926.

VOL. IV. | SEPTEMBER, 1927. | NO. 1

Editorial Notes.

Regarding the aims and ideals of University education there exists some difference of opinion among educationalists themselves. That difference has come in for undue emphasis to-day owing to the acute state of unemployment among the educated intelligentia Nearly all have agreed to the view that most of the educated unemployed are practically unemployable in other departments than those for which they have been ostensibly equipped and that they are the victims of the wretched system of over-production of a material in a market which is already flooded with it. But when such critics proceed to argue that the system of education which

manufactures such "failures in life" stands by that very fact self-condemned, one is inclined to feel that such wholesale condemnation is too summary and general in its nature to be true and is rather wide of the mark because it fails to take into consideration a number of other factors governing the situation. Nevertheless the critics are right in so far as they lay bare to our view one defect of our educational system viz. that it has been too severely literary, academic, unrelated to life and that it has destroyed the student's power of adaptability. This is, in effect, a restatement of the old controversy between the classicists and scientists, but it has obtained a newer and richer significance in the light of recent experiences, more complex in their nature and more clamorous for immediate solution. The balance now is more apt to tilt in favour of the scientists' arguments but does not necessarily invalidate the conclusions of the Advocates of the Humanities.

The old Indian and Greek ideal was in consonance with the humanist's motto of knowledge for knowledge's sake. The University is the centre of enlightenment, the nursery of all knowledge and implies an abstraction from all worldly concerns and absorption in the things of the mind. Such a view would receive short shrift at the hands of the modern educational reformer in Amercia and elsewhere. But it was this view which prevailed through mediæval times; and, in a slightly modified form is not without its modern champions. Professor Jadunath Sarkar recently in Bombay entered a vehement plea in favour of the encouragement of research as the chief object of an University. The other day Mr. Ramunni Menon in his convocation address to the Madras graduates quoted Balfour's authority for encouraging the disinterested and dispassionate pursuit of knowledge as the main end of University education. It is the vindication of an old ideal that comes none too early in face of the multiplicity of cheap panaceas proffered by professional politicians in the interests of University reform. The opposition to this ideal of knowledge for knowledge's sake arose, however, not so much as a protest against the ideal as against its caricature by the monkish upholders of mediæval Universities. No, knowledge, however laboriously pursued and defended with all the armoury of logic and metaphysics, can justify the futile inanities involved in calculating the number of angles that can dance on the

point of a needle or analysing the chemical composition of the hems of angels' garments. That is the danger of this ideal. It tends to create a divorce between the so called knowledge and the practical needs of life. And star-gazers are ever bound to stumble against the boulders of the earth.

In the course of the controversy between the classics and the Humanities, it was discovered that the real objective of establishing an University was not so much to impart a mass of information as to train the human mind to certain habits of thought. Even Huxley and Hamilton agreed to that. Newman recognised the well understood distinction between teaching and discovering. Though research into the relam of truth is certainly part of University work, it is not the whole or even the primary object. The place for extending the boundaries of knowledge is more definitely the Academy. The Academy primarily contemplates science itself and not students, whereas Oxford and Cambridge, with their residential system imply not the abstract pursuit of science or other knowledge so much as the cultural unfoldment and development of the students' soul and personality. The ideal is sound enough but such a view tends to cut off all contact between the undergraduate and the post-graduate researcher. That would be rather unfortunate. The post-graduate toiling at the forge is one of the stimulating and inspiring sights for an undergraduate imbibing culture.

But the objection to the above ideal comes more out of its merits than defects. Its success depends upon the growth of tradition and provision of residential convenience for the teachers and the taught. The University pursuing such an ideal is bound to be costly and therefore exclusive and would be incapable of conferring its benefits on the vast majority of the population. In modern times Universities are compelled to democratize themselves in view of the large stream of students seeking education. This may involve even a lowering of standards; for, in such conditions, individual training will have to be sacrificed in favour of the advancement of the mediocre or average.

The most important consequence, however, of the democratisation of universities is in its reaction on the usually accepted

popular conception of university ideals. The most modern attitude is that the University is the chief agency in the mobilisation of the cultural resources of the nation for the purpose of national expansion and progress. Farewell, they say, to your cloisters, quadrangles, and the academies. The University is to be the "complete replica of the social life, for it is only life that can generate life," Socialisation of education is to be the watch-word for all reformers. They talk of community schools, university economic and social surveys and insist upon state equipment for research work. Even History is to be made the hand-maid to Patriotism. The new ideal is indeed clear. It is the ideal of direct service. America is the most ardent upholder of this ideal. The students in the American Universities are made to absorb contemporary culture such as psychology, politics, world history etc; and science is the speciality of the American University. It was with very similar objects that the original founders of the University College of London in 1876 insisted upon the provision of an unrestricted, wide and open curriculum for its students. It opened with such subjects as Chemistry, Physics, the Modern Languages and even the Mechanical Arts and was later on extended to include Engineering, Medicine, Eugenics and Applied Statistics, Commerce and a Faculty for Librarianship. It is in the very same spirit that the Academic Council of the Madras University recently recommended the provision of alternative subjects like Music, Drawing, Fine Arts including Architecture, Electrical Engineering etc., for the Intermediate course. Bombay and Calcutta have separate Faculties for Commerce. And the Senate with a lively apprehension of modern requirements has accepted Mr. C. J. Varkey's resolution for the institution of a Diploma in Journalism like the one in Economics. Indeed the ideal of direct service of the community as the main object of University education, though grudgingly and somewhat apologetically conceded in theory, is being largely accepted in practice. And that is as it should be.

We have so far placed three ideals which should actuate the educational reformer in all his schemes of reform, namely the ideal of knowledge for knowledge's sake, the gospel of culture refining the soul and developing the student's personality and the ideal of direct service to the community. Though they conflict at certain

points, they are generally reconcilable in practice. Each country will take the particular bent dictated by its national needs and resources. In a large country like India with its varied cultural and geographical differentiations, there is ample scope for creating various types of Universities. The present tendency to the formation of provincial, local and urban Universities may not be wholly desirable ; but it is to be earnestly hoped that out of this ferment we may yet evolve a type of University that might prove a happy compromise, an adequate synthesis of all that is good and all that is suited to us. ONE THING ALONE MUST BE REMEMBERED THAT UNIVERSITIES CANNOT BE LEGISLATED INTO EXISTENCE BY A FIAT OF THE GOVERNMENT OR THE RESOLUTION OF A COUNCIL.

It must evolve.

The Colonial Policy of Plants *

or

The methods developed by plants to secure Dispersion and Perpetuation,

By Professor M LaBouchardiere, M. A.

Dispersion by unconscious agencies—Water, Wind and Animals.

Water.

The dispersal of plants is much more rapid and extensive when agencies are utilised to carry their young and their seeds to distant parts These agents, water, wind and animals do their service mechanically, little knowing that they are aiding the plants. Some plants like *Fungi* and *Algae* have hair-like organs termed *cilia* which enable them to swim away in water. Many kinds of *pond-weeds*, *reeds* and *sedges* are carried by streams to great distances where they anchor and spring up afresh. The sea and rivers help largely in spreading many plants. Those who have travelled along the rivers, canals and lakes of India must have noted the immense numbers of the fruits of the *Cerbera odallum*, *Barringtonia Callophyllum inophyllum* (the common laurel) and *Pandanus odoratissimus*, which are carried by the currents to far away spots where they sprout up and form colonies. The currents carry large numbers to the ocean whose waves scatter them broadcast. Rivers are moving roads and plants found this out long before man did. The fruits of all the above plants are specially formed to float on water and to resist being injured by their long immersion even in salt water. In the case of the valuable cocoanut the precautions adopted by nature are very striking. Though the nut may drop on the hard ground from a height of 50 feet, it bounces like a rubber ball and the kernel is not injured, for it is enclosed in an extremely hard shell, which in its turn is packed round with a dense mass of elastic fibre. A cocoanut can float for months in salt water and be carried uninjured for hundreds of miles until the ocean currents drop it on some coral island in the tropics where it will start a fresh colony. It is in this manner that the *Coco-de-mer* is brought over a thousand miles from the Seychelles Islands and cast on the coast of India where the mendicants use it as a bowl for receiving

* Continued from the previous issue —Editor.

alms in. Man has found out that the fibrous husk of the cocoanut is excellent for coir rope and coir-matting, but nature's purpose in developing it was to provide a light and elastic packing substance for the precious nuts.

The Gulf-Stream, that great ocean current which, starting from Mexico sweeps on to Newfoundland, Africa, the British Islands, Norway and Nova Zembla, does enormous work in transporting and distributing plants. It has carried filberts *Entalla Ginglobium*) from the West Indies to the coast of Norway, and has borne a flotilla of 13 species of plants from Brazil and Guiana to the shores of Congo in Africa. Another ocean current carries from the shores of India, fruits which it scatters on the rocks of Brazil.

Wind.

The next agency we shall take up is the wind. Some Fungi, e.g., *Lycoperdon* (Puff-ball) and some archids produce immense quanties of spores or seeds, fine as dust, which are carried by the wind and scattered on places many miles away, to spring up afresh. The Cape Goosebery or Brazil cherry (*Physalis Edulis*) developes its calyx into an inflated bladder which enables the dry fruit to be rolled along on the ground by the wind and carried away.

Innumerable are the cases of wind-dispersed seeds, and most ingenious are the devices employed in them to enable them to be carried up in the air, to be supported aloft and to be whirled away to distant places. Some seeds are flattened like leaflets, scales or discs furnished with membraneous borders which acts as wings or vanes. In the mistle-toe and in the "Tree of Heaven" (*Ailanthus*) the wings exhibit a slight spiral twist resembling a propeller: this occasions a gyratory motion as the seed floats away.

One of the commonest devices for keeping the seeds suspended in the air is a parachute composed of a tuft of silky hairs, as in the many grasses along the banks of streams, and in the Dandelion (*taraxacum*) thistle, cotton (*Bombax* and *Gossypium*), and in the India-rubber shrub (*cryptostegia grandi flora*). It is a beautiful sight to see these silky parachutes floating along on the wind, with their little seeds suspended below, poised in mid-air; and when each

has sailed to some distance, the seed drops down like a balloon gymnast, while the parachute itself, having done its duty, sails merrily away to nowhere in particular.

Some have a spirally curled tail like a feather, as in *Clematis Flammula*.

Others have tufts of elastic bristles which enable them to hop along the ground—the most remarkable of this type is the sand-binding plant, *Spinifex Squarrosus*, which grows extensively on the sea-coast. The seeds are contained in a circular head composed of a series of spine-like bristles which radiate from the stalk in all directions. When the seeds are mature these globular heads become detached from the plant and are carried by the wind with great velocity, hopping as if they were India-rubber balloons and their course along the level sand may be followed by the eye for miles These balls of bristles are so buoyant as to float on the water; and the uppermost spines acting as sails, they are thus carried across narrow estuaries to continue the work of forming fresh colonies of plants which will embank newly-formed sand dunes.

A very large number of plants have slings, catapults, and elastic pods and stems which shoot out the seeds to a distance. Examples are the common Balsam (*Impatiens nolitangere*), the castor-oil (*Ricinus communis*) the wood sorrel (*oxalis acetosella*), *Asystasea Travancorica*, the Geranium Violet, the sword-bean (*Stizolabium*). In these the seeds are shot out by a spiral torsion of the fruit valves. The act of explosion is accompanied by a sharp report. Goethe mentions his being awakened at night by the reports caused by the bursting of some seed-pods of *Acanthus Molis* that he had placed in his room.

Somewhat similar to the "sling" fruits are the "catapult" fruits e. g., *Salvia verticellata.* The stems and stalks of these plants are strongly elastic and if strained by a force acting from without; e. g.. a strong gust of wind or the brushing past of an animal, the seeds are shot out by the recoil of the stem.

Agency of Animals:

Some seeds are covered with a thick gum which causes them to stick to the bodies of passing animals—as in the common burr,

salvia glutinosa, plumbago capensis and *mistletoe.* When a bird eats the berries of the mistletoe, the sticky seeds adhere to its beaks and claws, and to get rid of them he rubs them off on the fork of the next tree he alights on, which is the exact place the mistletoe most desires to place itself upon, as it can sprout up there. Similar sticky seeds are seen in the Tomato, the Grenadilla (*Solanum Quadrangularis*), the Holy Basil, (Tulasi, *Ocimum Sanctum*.) and the Bitter Koy (Pavakai, *momordica charentia*).

One of the commonest tricks invented by plants to secure distribution by animals is to furnish the seeds with hooks, claws and barbed bristles which hook on to the hairs, feathers and bodies of any animals which happen to come in contact with them. It must be a familiar experience to all of us, after a walk through a jungle or field, to find burrs and prickly heads of the spike-grass sticking to our clothes. After going a little distance we find them pricking us and we halt and pull them out and throw them away. The cunning grasses had been utilising us for spreading their species. In passing through a paddy-field at harvest time the paddy grains attach themselves to our clothes by the minute hairs that cover the husk. If you examine the bodies of sheep, goats and cattle you will discover the seeds of many plants which they are unconsciously carrying to sow in "fresh woods and pastures new."

Darwin mentions that he once scraped off a clod of earth from a Quail's foot and out of that clod he raised nearly a hundred plants. The Quail is a migratory bird, and it had unconsciously brought away all those seeds from a foreign country. In this manner millions of seeds are transported from country to country and the barren wastes of the world are populated by vegetation.

Let us now proceed to those cases where Nature has developed pleasant bribes to induce animals to help her in her colonial policy. Just as she had secreted stores of honey in the *flower* for alluring insects to come and fertilise her seeds, so also she surrounds seeds with a sweet pulp, enclosed in a bright coloured and fragrant rind to advertise to the birds where good food may be had. The birds come and swallow berries the seeds of which pass undigested through their bodies and are dropped in distant places

to germinate there. Where the fruit is too big to be swallowed the bird carries it away to a distant tree, eats the pulp and lets the remainder drop down. We often see in our gardens half-eaten mangoes, guavas, wild almonds (*Terminalia Catappa*) cashew mangoes, jack-pods and various other fruits dropped by crows, pigeons, parrots, squirrels and bandicoots. In the cashew-mango the seeming bright coloured fruit is only the enlarged fruit stalk, while the real fruit is the nut which the bird after enjoying the mango drops on the ground with disgust as it contains an acrid blistering oil; and the nut germinates where it falls. If man utilises fruits for his purposes it is nothing to the plant for her main object was to allure animals to help in spreading the species. We often find on inaccessible rocks and on the lofty walls of ruined fortresses huge Banian trees which have sprung up from the seeds dropped by birds.

Man's Conscious agency.

So far we have been considering the cases of the unconscious agency of animals in the dissemination of plants. Let us now turn to the cases where man consciously and deliberately transports from country to country the numerous plants that he finds suitable to his purposes. The cotyledons or seed leaves in which the mother plant stored up food for her offspring, have been found by man to yield good food for himself also, so he deliberately cultivates those plants, reaps abundant harvests, and spreads those species over the globe. Two great groups—the *pea-family* and the *Grassess*—are particularly valuable to man. From the Pea family we get peas, beans, gram, dhal, lentil, ground-nuts etc; and the cultivated grasses yield us wheat, rice, barley, oats, maize, raggi, rye, millets etc.

The sweet pulp which the plant develops around its seeds to bribe animals with, has been found by man to be nutritious and delicious to him also; so he cultivates *apples*, *pears*, *peaches*, *oranges*, *grapes*, *mangoes*, *plantains*, *melons*, *cocoa*, *tomatoes* and thousands of other fruits; numerous vegetables like *cabbage*, *carrot*, *parsnip*, *knal-khol*, *turnip*; nuts such as *cocoanut*, *brazil nut*, *almond*, *cashew nut*, *walnut*, roots like the *potato*, *sweet potato*, *tapioca*, *yam*, etc. All these species have been thus spread over e earth. The ingenuity of man goes further still. By careful

cultivation, by scientific cross-fertilisation, by grafting, and by other methods, we have improved the original wild plants into marvellous perfection. Nor have we reached the limit. That great "Plant-wizard" of America, Mr *Luther Burbank*, achieved marvels in this direction. He took up that "unassuming common-place of nature" – the humble Daisy, and has converted it into a flower as large as a saucer ; he has produced a stoneless Prune, a *white* Blackberry, and a seedless, coreless apple ; and he has combined the plum and apricot and has evolved from the combination a totally new fruit which he has christened the "Plum-cot." The wonders already achieved by scientific methods open out vast vistas of the marvellous results that may yet be in store in future ages.

Among notable examples of plants that have been spread over the world by man's agency I mention a few. From Amercia we have imported the cashew nut (*anacardium occidentale*), custard apple (*anona squamosa*), ground nut *arachis hy-pogoea*), tapioca (*Janippa manihot*), cocoa (*Theobroma-cacao*), maize, potato etc.

The betel leaf comes from Java, coffee from Arabia, tea from Assam and China, the ladies' fingers (*abelmoschus esculentis*) from the West Indies, pine apple from the Moluccas, pomegranate (*punica granatnm*) from Carthage.

Influence of Climate.

The last method by which plants migrate is the influence of climate. "The length of the days, and corresponding duration of the sun's illumination, the temperature of ground, air and water at the different seasons of the year, the condition of the atmosphere, the strength and duration of prevailing winds all these are of the greatest importance to plant life" (Kerner and Oliver). Now each species of plant thrives best in a certain region which may be represented on a map by contour lines similar to the isothormal lines by which meterologists show all parts of the earth which have the same mean temperature. According to variations of climate each species alters its range of distribution. For example, in very wet weather plants move on from valleys to higher elevations, and

when the whether is excessively dry plants move down to lower and moister regions. "If a change occurs which results in the climatic conditions of 48° North Latitude becoming such as previously prevailed at 46° North Latitude, those species of plants who range had hitherto extended northwards only as far as 46° will now proceed to take possession of suitable habitats beyond that limit, and the northern boundary of those particular species is sooner or later shifted northwards.......... These displacements may assume the aspect of a progression or retrogression, but in every instance the abandonment of the area of settlement will take the form of a migration of the species concerned...no sooner does the species of one flora withdraw to escape one climate that has become unsuitable to them than their place is taken by those members of the neighbouring flora which are adapted to the new climate" (Kerner and Oliver) and thus the process of migration of plants, and of their adapting themselves to their new environments by developing variations to suit the altered conditions has been going on for endless ages. The explanation offered by scientists for this alteration of climate is that an alternate advance and retrogression of glaciers has taken place on our earth during past ages. Proofs of this are seen in the fact that in the Arctic regions, such as Greenland, Iceland and Spiteberg, are to be seen fossil remains of plants which could live only in tropical climates, for example Tulip trees, Magnolias, Limes, Water lilies and Bread fruit trees, thus showing that those regions must have enjoyed tropical heat at some period in past ages. And this alternation of glacial phenomena, it has been conjectured, was itself caused by the changes in the eccentricity of the earth's axis.

Stray Reflections.

This evening I feel unusually happy. I fall into my chair and turn a few pages of a volume lying on my table, humming a tune to keep up the freshness of my spirit. Through the glass-pannelled window of my room I descry the distant fields and landscape, all tinted golden in the yellow light of the evening sun

I stroll out into the fields to embrace the freshness of the air, and to drink in the honeyed sweetness of Nature. The confused warblings of the retiring birds add to my joy. The grey-bird seems beside herself, and sings from among the mango-groves "her wood-notes wild" chuck !, chuck !, chele !, chele !.

The distant blue foliage of trees, with cottages peeping,through, fringes, the fields turfed with beautiful green grass, and sprinkled over with the blue-white bells of the gingili and the yellow cusps of the ground-emerald. My heart leaps with the innocent lambs that frisk and play about in the evening light, like golden balls tossed by the creator's hand. My soul feasts on this grand panorama of varied and refreshing scenes, threads woven into this mystic fabric, perfect, chaste, and coloured by the divine hand.

What man is it that calls this life an empty dream, a delusive phantom, an abode of morbid cares !. No ! life is worth living. Who else that has the power of perception of the varied glory and charm of Nature's works, the sense to enjoy the delicacies of the creator's art, shall summarily dismiss with this life as a delusion of the Omnipotent, or a snare of the infernal Devil ! No ; I count it happy to live and die as a '*Man*,' to enjoy the grand harmony that permeates the universe, to chant my humble prayers at this living altar of the Supreme-Being.

G. MADHAVAN PILLAI, III.

To Onam.

Season of abounding plenty and of mirth
Close following in the steps of the New Year,
You come with dance and song and festal cheer
As if in welcome of the new born Earth.
Fly from your smiling presence want and dearth
Sick Famine, hunger pale, soul eating care,
Worn toil and drudgery and wan despair,
Bring peace and plenty to the poorest hearth.
Restore the ancient sense of brotherhood
Unite our jarring parties in a band
Of workers, for the common cause of good
Love and goodwill diffuse thro' all the land.
Grant us all noble ends we may attain ;
And bless our gracious Regent's golden reign.

[ANON.]

Unemployment.

There do not exist on earth more pitiable creatures than the average graduates of our University. The labourers in the mills can go on strike and dictate terms to their employers and have their wages increased. But the graduates of our University have to submit to the same pay as it was years ago and that also if they get the chance. They are not able to maintain their families with the average pay they get. Indeed, pity is roused at the sight of a graduate with sunken eyes, sallow cheeks, emaciated look and a body almost reduced to a skeleton. He and his child deteriorate in physique and if this process goes on for another generation the class will be wiped out. Now the cheapest commodity in the market is the helpless graduate.

Our universities are huge factories turning out graduates in large numbers. We are having only a short of clerk rearing education. Our educational system allows little scope for technical or agricultural education. It will be interesting to note that of the 18500 graduates of the University of Madras whose careers have been traced, some 3700 have taken up government or administrative service. About an equal number have embraced the teaching profession * and nearly 6000 have gone into law. Medicine has only 765 devotees, commerce only 100 and science only 56. How small are the latter figures!

The solution of our unemployment lies on the fields of the country. There are here vast tracts of land which remain uncultivated. The best thing we can do is to take our lessons from the European planters who take shelter in our hills. They come here as planters and with in a few years become rich. The Indian has profited where he has followed the policy of the European. One gentleman of Trivandrum has 120 acres of ground at Nedumangad. In forty acres he has planted rubber and in the rest, cocoanuts and tapioca. He has altogether spent some Rs. 8000 for the cultivation. Of this 8000 he has spent 4000 on rubber alone. If the price of rubber does not diminish considerably he hopes to get an annual income of at least Rs. 20,000 with in two or three years.

A minimum sum of Rs. 2000 has to be spent on a man's education till he graduates himself. If he can invest such a sum in

* What an embrace !!!—Ed.

cultivation, then certainly he can have an income within a few years on which he can live. Let us form ourselves into groups and try to get lands on lease from landed men or from the Government.

Rice is the staple food of the country. It should be cultivated to the utmost possible extent. We must return to our villages and try to cultivate paddy in the most economic and the most scientific manner. Tapioca has come to be the staple food for the masses of Kerala. Many parts of our country provide congenial soil for its growth. In the hilly parts of the land rubber and tea can be successfully planted. The growing of plantain has come to be a very profitable business. Yearly large amounts of plantain fruits are exported from the country and the demand for the same is always becoming greater and greater. Here cultivation can be carried on of annuals, biennials or triennials, according to the nature of the soil. Cereals and oil-seeds can be grown with great profit.

There is ample scope for work for those who are commercially inclined. There are ample conveniences for the starting of various industries. Foremost of all labour is cheap, and raw-materials can be had in plenty. The coir industry which is taking root in the land, the mat industry of Central Travancore, the paper manufacture of Punaloor and the match factory of Thenmalai should fill our minds with various possibilities that lie latent in this land of ours.

So my brothers, be up and doing. Cast aside all slumber and idleness and take to life seriously. Follow the industrious Japan which came to the forefront of nations within half a century of ceaseless work and trying efforts. By improving our industry and agriculture try to make bread for the hungry and home for the homeless.

K. MADHAVAN NAIR, CLASS IV.

The "Charioteer" of the Eight-seater.

Have you ever signed your life away to the tender mercies of His Majesty of the road, the "charioteer" of the eight-seater—that screeching, honk-honking abomination of our thoroughfares which, only 15 years ago, were a perfect paradise of creaking and picturesque conveyances wailing along the road and suggesting a world of repose and contentment? The question is hardly fair to you; for who could escape this Argus-eyed impostor of the motor-stand? He spots you out from among a thousand and pounces upon you with the unceremonious bad manners characteristic of his tribe. Hardly does he give you time to haggle or bargain, but, assisted by a pair of forbidding henchmen, he just bundles you into his vehicle; which, at once, hurtles along the road. You meekly submit to your fortune or misfortune and fall into your place, breathless, exhausted and perhaps consoled that there are no more hours of weary waiting, and you are off for your destination. But how sadly you are mistaken! You have become a public parade, an exhibition, a placard of advertisement to lure those hesitant unfortunates whom business still calls but their better counsels urge them to bide their time. You perform glorious revolutions, you make Municipal circuits round all the toll-gates of this unfortunate town; and you are *status quo ante bellum.*" Although the old proverb says "a rolling stone gathers no moss," still seven more unfortunates, quiet meek-eyed, docile victims like you have been netted, and you feel like Mrs. Hardcastle under the custody of Tony Lumpkin, full of dire prospects and fearful visions. And you are not much mistaken, my friend.

You believe now that you are well under weigh, the anchor has been lifted. But it is not yet to be. There is something more to give the last touch to this elaborate and somewhat cumbrous ritual of starting on a journey home. As you are careering past the Main Road "leaving trails of dust" behind and children gazing through the windows at you, your ears are suddenly assailed by a grunting, accompanied by two hiccoughs. There is a nerve-rattling sudden break. To all your questions regarding these new developments, the proxy-driver (the real one is yet to come) seems to pay no

attention at all. He just tosses his head aside and you suddenly realise that you are deposited before the Police station.

"What is this for?" You ask the knowiug passenger by your side and he promptly replies "Permit" What this mysterious process is which seems to proceed in a slow circumspect manner, I have not yet managed to clearly understand. Two police constables mount sentinel over there; and our "son of Mars", the erst-while driver, is all humility and genuflection before them. Nothing happens, not a word passes from one pair of lips to another no paper flits about; things somehow develop until at last your "Conductor" furiously sets starting your machine. One—Two—Three Bah! Br-r-r-r.........Ten thousand devils all at once and with one thought yell. The fellow runs back to the wheel and adjusts. Two explosions follow dying rapidly into silence.

You turn away in disgust, mutter to yourself in secret to give up all journeys..............but who comes there! Ah! he is your cicerone, the charioteer on the war-path! How majestically he walks along in all the glory of Rs. 60 per mensem and a cigarette sending villainous puffs of blue smoke straight into your eyes and nostrils. Look at him! he is in all the pride of tight breeches and a pair of boots that would have done credit to a Potsdam sergeant As he mounts up to his seat, unmindful of every thing around him. he just trods on your toes, squeezing life in agonising spurts, You howl into his ears, but he is unconcerned.

As some tall cliff that lifts its awful form,
Swells from the vale, and midway leaves the storm
Though round his breast the rolling clouds are spread
Silent disdain settles on his head.

[Excuse the liberty with the lines, for no quotation would suit our Lordly hero—born after poets ceased to sing].

His one concern seems to be apparently for one individual who sits by his side to whom this superman, this denizen of the stars, whispers in broken monosyllables his last day's adventures, all the while racing along in dashing style, contemptuous of regulation speed rules. Ye police-wallahs and traffic inspectors! be gone to the devil!

"I am the monarch of all I survey
My right there is none to dispute"

"Joy ride" you call it! it is a ride to Calvary for us who feel martyr-like. De Quincey might talk of the glory of motion, we only feel its potential catastrophes in the shape of lumbering hay-carts and ramshackle conveyances of a non-descript character, bristling with bamboo-poles, designed by our 'knickered' Providence for a kind of Damocles sword reproving us for our sins on earth. There! see how our machine scuds along with the leap of a Kangaroo and the swerve of a champion International! for a minute, the myrmidon of "Yama" performs miracles with his steering, he shaves past two bullock-carts, barges against an innocent harmless rubbish-bin upsetting its contents and makes the heart jump into an aged pedestrian's mouth and rewards him with a present of his choice vocabulary. After this escapade, see our man, see how the conquering hero comes, his withers yet unwrung! He seems to say like Marlowe's Tamburlane.

Give me a map; then let me see how much
Is left for me to conquer for all the world.

There are chauffeurs and chauffeurs. Some of them are the most eminently companionable fellows on earth. His weakest point is vanity. Touch him there and he is yours for ever. He will change the course of the car meant for Trivandrum to Tinnevelly, invite you to tea and will ask you when he shall have the pleasure of giving you a lift next. There is a large-heartedness, a free-handedness in these fellows which is a pleasing surprise to many of us entangled in the petty trafficking of the world. Such impulses come only on occasions, but when they do come how splendid it is! Then he expands under the gracious and benignant spell of good-fellow ship and confides to us the other side of his life, that side which fewof us realise or care to for that matter. How he longs for rest, only rest, sweet rest, the poor chap.

"My feet are wearied, and my hands are tired
....
'Tis hard to toil, when toil is almost vain
In barren way".

I always think of these poor souls—my heart goes out to them. See how they toil morning to late in the night, bolting in a hurried meal here, gulping down a cup of tea there ; now they snatch a few hours of sleep and anon they are awakened out of it, for 8 fellows are on pressing business bent and are prepared to pay double the price for their tickets. It was during one such occasion I got the chap to give me a glimpse of his life. He is his ideal self then. We are all our ideal selves at unwonted moods of exaltation or self-revelation, but 'the pity of it, O Iago, the pity of it is' we sink down to our normal when the mood is past and the dreariness of life stifles us to the mean philosophy of daily existence. We pleasantly indulge in daydreams backed up by ancestral acres and a father holding office drawing a fat salary, but the chauffers, for whom life itself is a lottery-wheel which throws out blank tickets for them, regards it as it should be—a matter of brief speculation in the great stock-exchange.

THE WAYFARER.

Dandyism in the Science College.

Dandyism is a vice which is freely indulged in by almost all young men and particularly by students. The term "Dandy," as I understand it (and I am not sure I understand it right) has a very wide significance. The peculiar type of human beings called Dandies can be roughly classified into two categories i. e., those who take great trouble to appear dandies and those who are to the manner born. I am not afraid our College has not gained distinction by possessing members of the latter category, but we possess many aspirants in our midst, who, I hope, may be as good as the latter kind. I may even wish them every success in their enterprise, but God help them when they do succeed!

In our daily and hourly existence in the College, we see short men with long moustaches, long men with short beards, young boys with flowing scarfs round their necks, old gentlemen with their shining crowns, but with the end of a gaily-coloured silk handkerchief just peeping out of their pocket, and lastly the large crowd of sportsmen with their shirts-collars thrown over their coats. Open coats and open shirts seem to be the order of the day; and a gentleman whose coat reaches up to within a foot of the knee is soon made to feel that he offends against all the unwritten laws of fashion. Flannel socks and hunting-coats in summer and muslin shirts and silk turbans in winter are trim in the eyes of these latter-day leaders of fashion. A full suit aggreeably trimmed, a pair of ear-rings and an orthodox caste-mark agree very well indeed with an Englishman's hat!!! In this state of things, a student who fails to perform convolutions with his tie and does not carry a pocket mirror is the laughing stock of the college world. I cannot see my way to gauge the meaning of all this except if it be for the following advantage derived. The scarf or muffler, as it is more popularly called, which is tied round the neck is perhaps intended to keep the neck straight. The sportsman's collar thrown over the coat may save the coat collar from being worn thread-bare and besmeared with oil into the bargain. But amidst all this reasoning, the facial contortions of an amateur tie-wearer, the hopeless attempts which a juvenile makes in fixing up his collar-studs and the agonies of a youth, who

is the first in his line of descent from great-great (and many other greats) grandfather to wear shoes, deserve more our pity than our censure.

Again it passes my comprehension to grasp how these poor fellows get through their examination when almost all their time is taken up in referring to the catalogues of fashionable tailoring firms like Whiteaways and Asquith Lord to see which kind of cut is the order of the day. I hope it will not be out of the way to request our University to establish hair-dressing and up to-date tailoring as optional subjects for collegiate courses so that record results and the utilization of excess energy may both be achieved. Almost all the talk of these poor fellows is centred upon the defects of this shirt or that coat or the charms of this scarf or that tie.

Then again rolled gold safety pins with '*my love*' or '*dearest* engraved upon it are glittering on the shirt-front of every other student in the College whose cherished love is perhaps still unborn. Blue serge and silk coats are the rage. Alas! to think that in a Science College where hydrogen sulphide reigns supreme and sulphur-dioxide is not infrequently present, these things, serge and silk coats, flowing ties and coloured mufflers, nice kerchiefs and polished shoes, do not meet their well-deserved fate.

V. PADMANABHAN NAIR, III.

Ratan's Son.

Narendra, the youngest son of Ratan, a petty revenue officer, was only four years old when he was sent to the nearest village school. The master was an aged man, who knew well the truth of the maxim "spare the rod and spoil the child" and acted upon it. Narendra had heard much about the severity of the master and was now standing trembling from head to foot in front of that grave dignitary. The other boys were anxiously waiting to know the fate of the new comer when, to their suprise, the master, then, in one of his best humours, smilingly bade Narendra sit beside himself and try to count from one up to fifty.

Within a month Narendra had grown accustomed to this new routine and soon worked his way up to the top of the class. The master began to evince a special fondness towards him by sending him on petty errands as fetching water to wash the blackboard with, reporting the misbehaviour of other boys to their parents etc. This naturally roused the jealousy and wrath of those boys who began to exclude Narendra from their company. Narendra was deeply pained at this, and at times his grief amounted to fits of anger that almost choked him. One day the master overheard two of the urchins plotting a conspiracy against Narendra. Instantly he summoned them forth and thrashed them to his hearts' content.

Though Narendra was thus the favourite of his master, he soon began to weary of the tiny village school shed. His whole heart was yearning with a desire to go to the English High School he had heard so much of. Accordingly the next year he bade adieu to the village school master, for his father had resolved to send him to the high school.

The very atmosphere of the new school had a poisonous effect on Narendra. He soon became the foremost of a group of boys who seldom visited the class and, when they did, rarely heeded what the teacher was saying but were always plotting some mischief. On the day preceding the day of the Navarathri festival, these boys managed in secret to keep packets containing explosive mixtures beneath the legs of the teacher's chair, so that a loud

explosion might be heard, as soon as he took his seat. But the teacher easily discovered the whole secret and reported the matter to the headmaster. The culprits were detected and when the school had assembled were severely flogged and publicly reprimanded. A full report of Narendra's misbehaviour together with a list of the low marks he had got was sent to his father. At once Ratan summoned up the boy before him and said: "Narendra, my dear son, can't you imagine how much, I am pained at your conduct? Don't you realise that I am getting old and that you are the very prop of my age. Remember, Narendra, that a moment lost in idle pursuits can never be purchased back at any cost whatsoever. Time is golden but a ton of gold can't purchase a moment of time. So, my boy, be wise and dutiful to your masters, work hard and make people say 'There goes a nice chap.' It is never too late to repair."

This short speech had such an effect on the boy that he set himself up to act according to its very letter. He gave up the company of the juvenile vagabonds whose leader he once had been and soon made himself the first in his class.

Thus years came and went and Narendra had reached the highest form in the school. He was now one of the distinguished boys and was always to be seen poring over his books, preparing for the impending examinations, in which, if successful, he would pass on to the College, God willing. Narendra was dreamily looking on to the time when he would have the proud joy of entering the portals of the College; but as we shall presently see he nevef found an undergraduate's life any the happier. "The pleasure or expecting enjoyment is often greater than that of obtaining it."

* * * *

Narendra was seated comfortably inside a second-class railway compartment; and Ratan, proud father who could not begrudge a second class passage for his son, was standing on the platform warning his son against the various dangers and temptations to which he would be exposed during his college life away from home. "My dearest son" he was saying, don't forget anything I have told you. Remember, my child, that a single moment in which you have'nt gained some real knowledge is a moment

lost for ever in your life. Try to be acquainted with all the branches of knowledge, the various sciences for example, and especially political science and political economy, for I wish you to compete for a post in the civil service. If your companions call you a book-worm, heed them not. Work patiently and you are sure to be successful in the long run." Narendra hummed the familiar lines to himself

"The heights by great men reached and kept
Were not attained by sudden flight.
They while their companions slept
Were toiling upwards in the night,"

and found an added inspiration thereby.

Scarcely had Ratan finished his speech than the train whistled and began to move while the guard shouted out to the aged man, whose cheeks were bedewed with tears, to get away. But Ratan stood rooted to the spot with his eyes fixed on a particular compartmeut of the moving train till it was lost out of sight.

Narendra in College was all that his dear father wanted him to be; he snatched off a good number of prizes, was the pet of his professors, a model of good conduct and a sound scholar. But now and then would come stealing into his heart the demon of sadness and discontent that would fill him with despair. As he grew older and older and passed from boyhood to adolescence, he grew wan and moody and would contemplate vaguely on the dreams of his boyhood. With a gesture of impatience he would wantonly shatter the vain fancies crowding on his mental vision and took a wicked delight in picturing his failure and the frustration of all his dear father's hopes. "Was the applause of society all that a good man should possess, or is there not something more fundamental for enjoying real happiness. Are not all our earthly ambitions mere vanity, fluff, dandelion seeds in the wind, thin vapours of fever?" So would run Narendra's thoughts. These vagrant fancies never stayed long in his mind though they came often. It is enough to say that he soon passed out of the college and is now an officer in the civil service on a comfortable salary.

He has now realised everything that he vainly had hoped would give him the greatest happiness. To attain what he is now

had been the highest ambition he could conceive of a few years before. Nevertheless it must be confessed that he is least contented with his lot now. After all, those fugitive guests of his mind during his College career which made him so sad, so discontented had left their marks behind.

Such is human nature. As we approach the objects of our ambition nearer and nearer they seem to recede further and further away. No one is contented in this world. There is always something left to desire and the last thing longed for always seems the most necessary to happiness. The truest philosophy is not to long for anything in particular but to accept everything as it comes and find out the reason of its coming.

P. NILAKANTAN NAIR II.

The Sense of Humour.

What is "Sense of Humour"? It is like an itch that breaks unexpectedly and you must give into it. It is spontaneous. Of that there is no doubt. Try to explain a joke to one who comes to you with a worried look and wants you to explain why exactly you or some one else laughed when.........Sense of humour has to be cultivated. There is a world of difference between person in regard to their capacity for enjoying jokes. Take puns for instances. There are puns which would justify murders and there are others which you can tolerate. For instance: –

HE. How would you like to go driving on Sunday?

SHE: (*full of hopes*) Very much indeed. Thank you.

HE: Here is a nail. Go get yourself a hammer

Well: you have survived it, but can you say the same of your temper. She must have felt like driving more than a nail into "His" head. But driving and locomotion affords a variety of opening for one who puns. For instance:

HE: Where do all the old cars go?

SHE: They don't.

Tit for tat. She has got her own back and with interest. So we can leave them for the time being and go further afield where we see an artist busy with some drawing.

WE: What are you drawing please.

THE ARTIST: A horse and buggy.

WE: The horse can be seen but what about the buggy?

THE ARTIST: The horse is to *draw* the buggy. Of course you are squashed, but sense of humour makes demands on your talent for giving and taking. You have to take it quietly unless you can think of something to retort. That is the worst of retorts. They strike you hours afterwards.

There are jokes which depend on others. How pathetic is the case of a man who laughs because the others do but who, not knowing the joke within the joke, betrays himself.

HE: why! the village is the most awful hole. There is not Even a Ford to be seen.

SHE: Oh! what an uncanny surrounding. Don't ask me to explain please. The Editor may, because I know he laughed when he read this.

Obscurity lends charm only temporarily, so I owe it to you to finish off with something which is not so dense.

THE MAGISTRATE: (*to the accused*) what have you to say to the charge of driving rashly.

SHE: The policeman has been telling a lie. I was not going any where near 40 miles an hour. I could excuse him if he said 30 though 20 would have been nearer the mark; and I feel certain that I may have, perhaps been going somewhere near 10 miles an hour. As a matter of fact, when I think of it. ....

THE MAGISTRATE: Please stop! Fine Rupees 25. If I allow you a minute longer you will back into some one.

"THETA"

UNIVERSITY LIBRARY
4 NOV 1927
MADRAS

From a College Window.

Hello! Here we are again. A year has whistled round and work has begun afresh once more. Clubs and associations are after an aestivation, rousing themselves. Valedictory and inaugural meetings are to be held. Secretaries and new members are elected and tennis balls shoot up and down while the "bad" balls float gracefully though caressed by tennis rackets. The world goes on and so do we.

The influx of new budding scholars is indeed a unique one this year. It is a pleasant sight. Little gentlemen barely four feet high cheerfully prance about from the Chemistry Lab to the Mathematics Lecture Hall. Professors, to be sure, are at a loss, at odd moments, to know whether they are dealing with Fourth Form scholars playing the truant from neighbouring schools or candidates of the Madras University; but elder brethren with stubble growths soon solve the dilemma.

The seniors are just beginning to feel the gravity of the relam. The beginnings of connection currents are seen rising in different directions and the temperature that will reach its maximum at the selections, we hope, will not be too disastrous. We wish them well.

2. Staff.—Mr. R. Krishnaswamy Iyer, our dearly loved principal, has gone on leave preparatory to retirement. There is no doubt that he enjoys a well-merited rest after a long and meri torious record of service as professor, principal and acting Director. But ours is the loss. However we are assured on all sides that from distant Parur he radiates the influence of his personality and that still we have his ardent sympathies. The testament of his public career which he gave in the form of the "Principal's speech" last College day is a challenging testimony to the greatness and goodness of his work. Mr. K. S. Padmanabha Iyer, our Zoology Professor after his excursions into the insides of earthworms and such other creatures has rejoined duty. May we expect the pleasure of being conveyed at least in the word of fancy and imagination through some of those delightful trips of his? We notice two new additions to the staff. Displaced from the Women's College Mr.

Nambooripad of Mathematics has alighted on ours. Similarly has Mr. Godavarma migrated from the Arts College. Both are young men. May we whisper into the ears of the to—be secretaries of College and Onam Day functions? That reminds us! The heat and competition for the secretaryship is great, but it is a woeful fact that once the functions are over the poor creature is left fatigued, threshed, worn and weary.

3. The long-ago foretold "wing" of the Chemistry Department is fast booming into existence, and the "ugliest unit" in the "glorious pile" is turning a bilaterally symmetrical beauty. The addition will, we hope, no longer necessitate the painful rotation of classes—Intermediate and B. A. Man is ever striving more and more, higher and higher. So is the Chemistry Department. Now that she is developing her hither to non-existent "Wing", she ravishes to soar higher in the more rarefied climes of Honors classes. We wish her the best of good luck but with an N. B.—"Addition of Honours without increase of odours-please."

4. The annual foot-ball match with the Kottayam College was not played last year. The fault is ours. We were to have gone to Kottayam. The new executive under which the foot-ball club seems to have derived new vigour, may be expected to do things better. The annual match with Kottayam is a useful institution and should not be allowed to die. Our football club has recently been allowed to use the cavalry Parade grounds for two days in the week, thanks to the commandant. (His kindness makes us feel neighbourly. Will not one of the energetic Secretaries get him to make a speech or preside? The sentry at the gate is harmless though forbidding. Don't all rush at once please). The want of a proper field has been thus partially made up for. May our team be successful in their next encounter with the Kottayam!

5. The Naturnal Science Association, it seems has gone out of existence. As yet we see no signs of any election of new members. We would request the members to rouse themselves. And the Mathematics Association? We have seen nothing of it this year till now.

6. The new movement of the Young Women's Student Association' has found its way to the Ladies Waiting Room. We hear of

meetings, socials and teas. They have had an excursion to Covelong The principal has been approached on the subject and has promised his whole-hearted support. The Y. W. C. A. building on the main road is under construction. Once it is over this branch of a world wide federation in Trivandrum hopes to have greater scope—as for instance, games. The healthy and interesting side of it all is bound to flourish.

7. The Lady students ! ! Do they form an integral part of our college ? Shy certainly they are by virtue of their sex but is that any excuse for them to crawl more into their tiny molluscan shells ? Except as silent listeners in the class rooms, in what other respects are they participating in the larger life of the college ? True they are there for study and knowledge, but is that restricted to the class rooms ? As students of the college they should take an interest—nay even an active interest in its doings, attend the meetings of the various Associations, or at least those belonging to their own groups of study and be visible at gatherings to be at least hearers if not speakers. And above all, they must remember that they are only a handful in the college as compared with the boy students ; and as such they can show to others what great achivements can be effected by common effort actuated by common interests. They should be able to subdue more easily than a numerically larger body of students any spirit of sectional rivalry that might chance to spring up. It is not impossibilities they are expected to do. High flights and dazzling brilliance may not be achieved by all. It is not often we get a Physics First class. But a legitimate amount of mere interest and service they owe the institution which is fostering with care their young minds and helping them to be the women they are to be tomorrow.

8. And now we turn to a sad theme. It is rarely-and so far as we remember this is the first time—that we have an obituary notice in these columns. And that adds poignancy to our sorrow in having to chronicle the death of one of our students Mr C. K. Krishna Pillai. The Chemistry Association in an extraordinary meeting of its members held on the 3rd August passed a condolence resolution. That is the only offering we can make to the departed spirit ; but what a sad spectacle it is, the very young silently joining the majority before their time. Let us lament the event and

at the same time offer our prayers for the soul of the departed Amen !

9. We publish elsewhere an account of the doings of the various clubs and societies of the college. Some of them are getting into the swing of it, others are lumbering sluggishly behind while two are not heard of. We know of the difficulties that the secretaries have to overcome but overcome them they must. The Secretary of a college society must also combine a political party ; and his lobbying consists in buttonholing hesitant stragglers and dragging them to the Association meetings until they choose to come of their own occord. Some say the First Term has not been marked by any outburst of energy ; but there is still time and better late than never. Characteristically enough the debating society gave us the privilege of listening to that accomplished orator Mr Satyamurthi and later Professor Charu Deva Sastri of Lahore. The Physics Association enabled us to make the acquaintance of Captain E. D. Smith of the Edinburgh University on the entrancing subject of "Radio"

10. UNIVERSITY RESULTS—MARCH 1927,

Intermediate.

	No presented.	Passes. I class	Passes. II class	Part I only.	Part II only
Group I	116	12	28	28	4
„ II	103	1	25	34	7

B. A.

Part I No. Sent up—153

No. of passes—class I

class II 1

class III 77

Total 78 (50. 98 %)

Part II	No. Sent up.	No. of passes Class I	II	III	Total	%
Group I	42	2	2	18	22	52'3
„ II A	20	1	1	10	12	60
„ II B	56	„	4	19	23	41·1
„ III A	30	„	4	22	26	86'7

No. of complete passes distributed as follow:

(52 out of 140 that appeared for the whole Examination)

Group I	15
„ II A	8
„ II B	16
„ III A	13

Preliminary Honors (Mathematics) 18 passed out of 19 that appeared.

11. THE MAGAZINE BOARD.

Securely perched in that position of vantage—to wit, the College window, one always looks outward, philosophy succeeding fact, the pen moving on as theme succeeds theme. But not always are things like that. Sometimes we are at the end of our tether; and as we screw up our foreheads, biting the pen in hand, revolving on matters which we might have omitted to mention, we suddenly realise this or that we have forgotten. And the habit of looking outward makes us very rarely look into ourselves and discover our faults. For instance it was only at the close of these random reflections we were able to notice that we had omitted to mention the names of the new members of the Magazine Board. And here they go.

Mr. K Madhavan Nair (IV) Student Editor (elected)
„ O. C. Mathew (IV) „ „ (nominated)
„ P. R. Ranganatha Bhat (IV) Class representative
„ P. Sankara Pillai (III) „ „
„ V. N. Sivaramakrishnan (H2) Honours class representative
Miss B. M. Gomez, Lady Students' representative
Mr. A. Raman Tampi (II) Group II class representative
„ P. Narayana Pillai (II) Group I „ „
„ W. S. Rasa'am (I) Group II „ „

12. Remember! Remember! September! was the first line of a slogan intended by one of us to be included in the Book of Logarithms supplied to students by the University so as to remind them of certain important matters. But as the September examinations did not wait for the poet to finish his song, we are unable to publish the same.

Athletic Notes.

The Gymnasium.

The great usefulness and wide popularity of gymnastics in the college is often not well understood. The fact that the gymnastium has now 150 members—a little more than the strength of the College Tennis Club—is an indication of the affectionate patronage which gymnastics receive at the hands of the students of the college. Nevertheless the fact remains that anybody who visits gymnasium between 4 and 5 in the evening will be disgusted with the spectacle before him. Want of room is very keenly felt. There is barely standing room for the aspirants to grand physiques who crowd there on evenings. There are 150 juvenile souls and they have but one pair of dumbbells. That broken little thing there, it is said, used to be a developer in its times. Due to the unsatisfactory equipment of the gymanasium many people are forced to restrict their activities to the wooden club and the horizontal bar. Lines of improvement are multifarious; and we hope that these will receive the attention that they deserve.

The Tennis club.

Since our last appearance there has been only one little change in the administrative staff of the College Tennis Club. Towards the close of the last academic year, a highly contested election took place; and Mr. M Krishna Pillay became the Secretary. Mr. Balakrishna Warrier at the request of the members agreed to continue as the Vice President for one more year. Mr C. V. the athletic member of the college council continues to be the Ex-Officio President.

Tennis still enjoys its traditional popularity among the students. But it has to be said that the club does not grow along with its usefulness and popularity. At present a hundred and odd members are distributed among the six courts; so much so many a member has to be satisfied with a single set per day.

In the college tournaments held during the last academic year, Mr. C. V. C. showed to what high standard of game he could work himself up. Besides the trophy for the 'Doubles'' he won also the 'Champion Ship Singles' by defeating Raja at the final match.

Again in the 'Handicap Siugles' he came up to the final match which was played between himself and Madhavan Nair. But the day was too short for the match ; and the secretary had to think of arranging a fresh match to be played on another day. Just at this time C. V. C. announnced his withdrawl from the tournament and the trophy went to Madhavan Nair.

This is the season of tournaments. The Travancore Athletic Association Tennis Tournments are nearly over. The College Tennis Tournaments come off shortly. In every court may be observed conferences discussing the merits of this player or the weakness of that. Then there are the veterans, sitting over everything, attending with a dignified reserve, to the prattles of the younger generation of tennismen about 'hope' and 'chance' !

The Botanical Laboratory is becoming a regular nuisance to the tennismen of the College. Day by day all kinds of dirty liquids descend in torrents and flood the little world near the tennis courts below. As a result the members of the II and III courts are put to the disgusting business of playing with wet balls. May we hint that this little bit of "Social Service" may be discontinued.

The Football club.

We had occasion to hear that nice little appeal which the athletic member of the college council made to the members of the college foot ball club when they were assembled, at the beginning of this year, to elect office bearers fer the current year. He referred to the extremely disorganised condition in which the Foot-Ball Club had been for years past and expressed his opinion that this was mainly due to the lack of interest which the members displayed. He exhorted the members to rouse themselves and emulate the College Tennis Club which has been for long enjoying a reputation for organised management and efficient sportsmanship. When we heard this we thought, that the majority of the members would take it as but the mere fulfilment of one of the conventional duties of the althletic member Exofficio President of the Foot Ball Club. But the majority of the members, we have since been able to see—have taken that speech to heart ; and we are happy to record that the Football Club is trying hard to fulfill to the very word he fond hopes of Mr. C. V. C. Korah and Mathew the captain and

the secretary respectively deserve congratulations for that one great achievement, not to speak of the wonderful feats of foot ball playing which they exhibited at the recent tournments.

Tournaments ?—ah! that brings a volley of reflections both joyful as well as sad. In spite of unsportsmanlike attempts on the part of certain people, to sling mud on the fair name of the College, our team worked its way up to the final match in the H. H the Maharanee Regent's Cup Football Tournament. Even though our boys exhibited fine play even at the final match, they were not able to overcome the titanic strength which was a characteristic feature of the St. George A team, our opponents. Did capricious providence grudge a big build to our Mathai, Mathews and Oommens? Another disadvantage which our College had to cope with was that Long Eapen's injured forehead made it entirely impossible for him to place his high head at the service of the college. These two disadvantages combined rendered futile the miraculous defence which Varghese our Back set up and shattered the cherished hopes of the Collegians. Our team lost the match by one goal. But let us hope that better luck will attend us next time.

One important event in the history of the Football Club this year is that it has been permitted to use the Cavalry Parade Ground for two days in the week. Major Turner need hardly be assured of our deep appreciation of his kind concession.

The Junior Football Club is also active. The Ground which the juniors are using—God knows who else are using it!—is even now dirty as ever. We are perfectly at a loss to find a satisfactory remedy for this evil.

O. C. M.

Clubs and Societies.

The Debating Society.

The Society was particularly fortunate in having Mr. Satyamurthi of Madras as a speaker in an extraordinary meeting of the society when Mr. Chandrasekharan, Professor of English presided. Mr. Satyamurthi spoke in his characteristically eloquent manner to a large audience consisting of both students and members of the staff, on "University Problems". Mr Satyamurthi raised some contentious issues like compulsory military training which the chairman answered in the course of his concluding address. But the chairman endorsed the views of the speaker in regard to his remedy for unemployment and challenging plea for the vernaculars.

An ordinary meeting of the Debating Society was held when Dr. Moudgill opened a discussion on "Is India progressing?" The Doctor gave an eloquent and interesting lecture on the degeneration of India and he implored the students, who are the rising stars in the horizon of future India, to render their motherland worthy in the eyes of the world. Many students took part in the discussion that followed. It is a noteworthy fact that the meeting was presided over by a student Mr. O. C. Mathew IV class, our Associate Editor.

There was another meeting of the society on the 1st of Sept. when Mr. Charudeva Sastri M. A. M. O. L. Professor of Sanskrit D. A. V. College, Lahore, gave an interesting and eloquent lecture on "The Standard of Morality in Vedic India". Mr. Gopalakrishna Iyer, Assistant Professor of English presided.

We hope for a vigorous and active life of the society under its enthusiastic vice-president Mr. G. Gopalakrishna Iyer and its young and able Secretary Mr. G. Madhavan Pillai.

The Chemistry Association.

An extraordinary meeting of the Association was held on the 3rd August when the following resolution was passed. "This meeting of the Chemistry Association of the Science College expresses its sorrow at the sad and untimely demise of Mr. C. K. Krishna Pillai, one of its members".

The inaugural meeting of the above Association was held on the 23rd August when Dr. K. L. Moudgill gave an interesting address on "Chemistry in the service of man". Mr. James Pryde, Principal, presided. The speech was a masterly one and the function was a decided success.

An ordinary meeting of the Association was held on the 2nd of September when Mr. K. Krishnan Nair of the Junior B. A. class read an essay on "Wirless Telegraphy". We congratulate the Secretary Mr. Sankaran on his good record of work.

The Physics Association.

The inaugural meeting for the year was held on Wednesday the 10th August when Captain Edward Duncan Smith M. I. E. E., M. I. R. E., (Edin) delivered before a large gathering of students and members of the staff a very interesting lecture on "Radio',.

An ordinary meeting of the Association was held on Thursday the 25th August when Mr. M. S. Rama Iyer, Assistant Professor gave a very eloquent and instructive lecture on "The Theory of Errors". We request the Secretary—elect to try to make the Association an energetic one in the next term also.

The Arts Club.

At a meeting of the members of the Arts Club held on 24-8-27, the report of the activities of the club during the past year was read and passed. The following office bearers were elected for the year.

Mr. R. Srinivasan M. A.	(President.)
,, K. R. Krishna Iyer M. A.	(Vice-President).
,, G. Gopalakrishnier M. A.	(Treasurer).
,, A Venkatachala Iyer M. A.	Secretaries).
,, S. R. Vasavanta Rao (IV class)	
,, A. O. Oommen (IV)	Student members of the Committee.
,, K. M. Dasthagar (III)	
,, K. M. Thomas (II)	
,, R. Padmanabha Pillai (I)	
Miss Thankamma Varghese (III)	

The club has already started its activities for the year with a "Kathakalakshepam" by Professor R. Srinivasan the President of the club. The performance by the talented professor was a brilliant success. We expect many other performances of varied sorts in the next term.

Mathematics and Natural Science Associations.

No report has been received by us.

It is a sad fact to be noticed that our societies are not very active in the first term which is the best time suited for their activities. Secretaries! pull yourselves up a bit, please.

K. M. NAIR.

Hostel Notes.

This year the Hostel enters the second year of its existence. We are glad to note that a new mess for Mahommedans has been opened this year ; and the number of inmates of the Ezhava mess has also increased considerably. Now there are only about 85 students in the hostel unlike last year when it was full. This year itis observed, that the strength of the Brahmin and Nair messes has considerably decreased. It is also heard that life in the hostel has become more costly, at least in the case of some messes. After the reopening, some messes were managed from the hostel office and the cost of messing alone went beyond Rs. 20 could it be due to the fall in the number of inmates ? It would be, we think, a sound rule to follow in respect of Hostels—the more the cheaper. There is no reason why the hostel should not be full as usual.

A new secretary was elected for the Literary Union of the Hostel: But no meeting has, up to the time of writing this, been conducted. We hope that Mr. Govinda Rao, the Secretary, will wake up and be active at least in the next term.

The proposed laying out new tennis and volley ball courts seems still to hang fire, although a year has passed since the promise has been held forth. But now we understand that the work of the much-talked of tennis courts is begun and we expect that they will be made ready at least during the next term. The only game that is played in the hostel now is badminton. We expect a very considerable improvement in the atheletic side of the Hostel by the whole—hearted efforts of the new secretary of the Athletics Association—Mr. Narayanan.

Granite walls are springing up rapidly round the hostel and the small oval garden in front is improving and freshening up day by day. It has come to be the centre of wit and humour ; and students find the pleasant little area a fine restorative to wearied nerves. The hostel inmates may be pardoned if, in the midst of such surrounding, they contemplate their less fortunate breathern outside migrating from their lodgings to their hostels and back with a certain amount of well-fed ease and placid charity.

This year we hope from the inmates more co-operation & union the want of which was badly felt in the last year's Hostel Day celebration. We wish them a happy year.

K. M. NAIR.

രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ ഗീതാഞ്ജലിയിൽ നിന്നും.

ശ്രീമാൻ കെ. ഗോദവർമ്മ ബി. ഏ. (ആണേഴ്സ്.)

I

നിരന്തനായെന്നെബ് ഭവാൻ ചെയ്തതോക്കിൽ
പരം തവ ലീലാവിശേഷമൊന്നല്ലൊ.
സ്ഥിരേതരമാകും ശരീരപാത്രത്തെ
വരഗുണ! ഭവാനൊഴിച്ചിഹ വീണ്ടും
പുനനവീനത്വം കലരുംജ്ജീവനെ-
ച്ചിരമിഹ ഗാത്രേ നിറയ്ക്കുന്നു ചിത്രം!
ചെറുതാകുന്നൊരീമുരളീനാളം താഴ്-
വരകളിലും നന്മലനിരയിലും
ധരിച്ചു നീ നടന്നതിൽ കൂടി നവ-
സ്വരവിശേഷങ്ങൾ പൊഴിപ്പൂ സന്തതം.
പെരുത്ത മാഹാത്മ്യമെഴും തവ ചെന്തൃ-
ക്കരയുഗസ്സ്പർശലഹരിയേല്ക്കുമ്പോൾ,
കരകവിഞ്ഞ വൻപരമാനന്ദത്തിൽ
ത്വരിതം മൽച്ചിത്തം മുഴുകിയെൻ വിഭോ!
പറഞ്ഞീടാൻ പണി പരമെഴും ചില
സ്വരങ്ങളും വിനിർഗ്ഗളിപ്പിപ്പൂ ചിത്രം!
ഉരു കരുണയാൽ തുരുതുരനെന്നു
നിരന്തമായ് നീയും തരും വരങ്ങളെ
പരിചിൽ സ്വീകരിപ്പതിനെന്റെ ചെറു-
കരങ്ങൾകൊണ്ടേതും മതിയാകാ വിഭോ!
ചിരം ഭവാൻ കോരിച്ചൊരിയുന്നു സംവ-
ത്സരങ്ങളെന്നല്ല യുഗങ്ങളും പോയി.
ഒരു കുറവില്ലാ വിതരണത്തിനു
കരതലം മൂടാനിടവും തെല്ലല്ലാ,

II.

നാഥ! നിൻഗാനത്തിൻ സമ്പ്രദായമെനി-
ക്കേതുമറിയുവാനാവതല്ല.
വീതരവനായി നിൻ ഗാനം സന്തതം
സ്ഫീതകുതൂഹലം കേൾക്കുന്നേൻ ഞാൻ.
ഭൂതലമൊക്കെയും പ്രോജ്ജ്വലിപ്പിക്കും നിൻ-
ഗീതതേജോഭരമെന്നേ വേണ്ടൂ.
താവകഗാനത്തിൻ ജീവസമീരണ-
നീ വിയത്താകവേയോടി നില്പൂ.
തുംഗമാം ദിവ്യത്വം തങ്കലിയലും നിൻ-
സംഗീതമാകും തരംഗിണിയും
വങ്കൽ നിറഞ്ഞ തടസ്സം കടന്നൊട്ടും
ഭംഗം കലൎന്നിടാതിങ്ങൊലിപ്പൂ.
നിഞ്ചാരുഗാനത്തിലഞ്ചാതെചേരുവാൻ
നെഞ്ചകം തന്നിലെനിക്കപാരം
വാഞ്ഛയുണ്ടെങ്കിലും ശബ്ദം പുറപ്പെടാൻ
ഞാൻ ചിരം വ്യൎത്ഥമായ് ക്ലേശിക്കുന്നേൻ-
മിണ്ടാമെനിക്കെന്നാലായതു പാട്ടല്ല,
കണ്ഠം ഞെരുങ്ങിയ രോദനംതാൻ.
അന്തമില്ലാതുള്ള സംഗീതസൂത്രത്താൽ
ബന്ധിച്ചല്ലോ നീയുമെന്നെ നാഥാ!

III

സാമ്പ്രതം സംഗീതം സാദരം ചെയ്യെന്നു
മാം പ്രതി നീയങ്ങരുളുന്നേരം
ജൃംഭിച്ച ഗൎവ്വം കൊണ്ടമ്പിലെൻ ചിത്തവും
കമ്പിതമാകുന്നു തമ്പുരാനേ!
നിൻമുഖം നോക്കി ഞാൻ പിന്നെ നിന്നീടുമ്പോൾ
കൺമയങ്ങീടുന്നു കണ്ണുനീരാൽ.
പാരം സ്വരച്ചേൎച്ചയില്ലാതേയും പിന്നീ-
ടേറുന്ന കാഠിന്യം തേടുന്നതും,

തീരെസ്സുഖപ്രദമല്ലാതെൻ ജീവിത-
പ്പോരിൽപെട്ടമന്യവിഘ്നങ്ങളും,
ഭൂരിശ്രീമാധുൎയ്യസമ്പത്തെഴുന്നൊററ-
ച്ചാരുസ്വരാമൃതമായിത്തീൎന്നു.
പാരാവാരോപരിയാരാൽ പറക്കുമ-
ശ്ശാരികയെന്നപോലെൻഭക്തിയും
ഏറുന്ന സന്തോഷം കൈക്കൊണ്ടു പത്രങ്ങൾ
നീളെപ്പരത്തിപ്പറന്നിടുന്നു.
മൽഗാനം കേൾക്കുവാനിക്കാലമാഗ്രഹ-
മുൾക്കാമ്പിലങ്ങേക്കുണ്ടെന്നറിഞ്ഞേൻ.
ഉൽഗാതാവെന്നപോലത്രേ ഞാനഗ്രത്തിൽ
നില്ക്കുന്നതെന്നതും ബോധിക്കുന്നേൻ.
ഇക്കാണുന്നോരേററം ദുഷ്പ്രാപമായുള്ള
ചൊൽക്കൊള്ളും ത്വൽപാദപങ്കജത്തെ
മൽഗാനവിസ്തൃതപത്രാഗ്രംകൊണ്ടു ഞാ-
നിക്കാലം സ്പൎശിച്ചിടുന്നേനല്ലോ.
ചിൽക്കാതലേ! ഞാനെൻ ഗാനമാധ്വീരസം
മൂക്കോളമുണ്ടുമതിമറന്നു്,
ഭൎത്താവായീടുന്ന നിന്നെയുന്മത്തനായ്
മിത്രമെന്നയ്യോ വിളിച്ചിടുന്നു.

—0—

"നമ്പ്യാരുടെ ഗണപതിപ്രാതൽ"

ശ്രീമാൻ എം. രാമചാര്യർ ബി. ഏ (ആണേഴ്സ്)

മംഗളാചരണമില്ലെങ്കിൽ കാവ്യലക്ഷണം പൂർത്തിയാകയില്ലെന്നാണ് പണ്ടുള്ളവരുടെ ഏർപ്പാട്. ഇതുതന്നെ തരമെന്നുവച്ച് നമ്മുടെ കവികുഞ്ജരന്മാർ മുപ്പത്തിമുക്കോടി ദേവന്മാരേയും വെവ്വേറെ വിളിച്ചുവരുത്തി നാക്കിലും മൂക്കിലും കയറി നടമാടണേ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുക ഒരു നടപ്പായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഗണപതിവന്ദനമെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആ കാവ്യം അറുവഷളു തന്നെ. ചിലർ വാണീദേവിയേയും വിളിച്ചുവരുത്താറുണ്ട്. ആ ദേവി ചെയ്യേണ്ട പ്രവൃത്തിയോ അതിവിശേഷം. "നാവിന്മേൽ കളിക്കേണ"മെന്നാണ് ആ പാവത്തിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കാറുള്ളത്. ഒരു സ്ത്രീ അതിസുന്ദരിയായാൽകൂടിയും, നീളവും വണ്ണവും ബലവുമില്ലാത്ത നാക്കിൽ കയറി, വല്ല ഫുട്ബോളോ, വാളിബാളോ, ടെന്നിസ്സോ, ബാററ്മിൻറനോ, അതൊന്നുമല്ലെങ്കിൽ വല്ല "പല്ലാംകുഴിയാട്ട"മെങ്കിലും കളിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ അപ്പോഴറിയാം അതിൻെറ ദണ്ഡം. സരസവാസനാകവിയായ നമ്പ്യാർക്ക് ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രാർത്ഥനകൂടാതെ ഒരു കാവ്യവും എഴുതുകവയ്യ. ദേവന്മാരേയും ദേവിമാരേയും മൊത്തമായും പ്രത്യേകം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ താമസമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന "കുട്ടനാച്ചി"കളെ സ്പെഷ്യലായും പ്രാർത്ഥിച്ചുപ്രാർത്ഥിച്ചാണ് അദ്ദേഹം "വെള്ളത്തിരകൾ വരുന്ന കണക്കേ" കവിതയെഴുതിവിട്ടിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഏതു കൃതിയും ഇതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കയും ചെയ്യും. ചിലപ്പോൾ ഗണപതിയുടെ ഉത്ഭവമാണ് വർണ്ണിക്കാറ്. മി. പരമേശ്വരൻകൊമ്പനാനയുടെ വേഷമെടുക്കുന്നു. അതു കണ്ട് "എന്തെന്നാലതെന്നു നടക്കുന്ന പാർവ്വതിഅമ്മ" പിടിയാനയാകുന്നു. രണ്ടുപേരും കൂടി കാട്ടിൽ നടന്നു കളിക്കുമ്പോൾ നാമെല്ലാമറിയുന്ന കുംഭോദരൻ ഭൂജാതനാകുന്നു. "അങ്ങനെയുള്ള ഗണേശൻ തുണക്കണ"മെന്നായിരിക്കും അവസാനം.

ചില കൃതികളിൽ കൊതിയന്മാരുടെ വായിൽ വെള്ളമൊലിപ്പിക്കുന്ന ഒട്ടേറെ തീററിപ്പണ്ടങ്ങളുടെ ഒരു ലിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കി വിഘ്നേശ്വരനെ വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ച് അവയൊക്കെക്കൊടുക്കാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്താണ് നമ്പ്യാർ ഗണപതിയുടെ സേവ പിടിക്കുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ കവിയശസ്സിനുവേണ്ടി നമ്പ്യാർ ഗണപതിയുടെ ഒരു "ക്രോ" ആയി തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെ പറയാം. ഇങ്ങനെ പലമാതിരി നമ്പ്യാർ ഗണനാഥനെ "അപ്രോച്ച്" ചെയ്തിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാണ് പ്രസ്തുതകവ

തയായ ഗണപതിപ്രാതൽ. ഗണപതിയുടെ ഊൺ മിടുക്കാണ് ഇതിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഊണു സുഖമാകാത്തതിനാൽ രാജസന്നിധിയിൽ വെച്ചുപോലും ഒരു പാശ്ശുവിനോട്ട് "നിനക്കും പക്കത്തോ ഊണ്" എന്നും മററും ബുദ്ധിപൂർവം ചോദിച്ചു തൻകാര്യം നേടിയ നമ്പ്യാർ ഭക്ഷണമെന്ന ഒരു സംഗതിയിൽ മാത്രം തീരെ ഉദാസീനനാണെന്നു നമുക്കറിയാമല്ലോ. അതിനാൽ ഗണപതിപ്രാതൽ അതിസരസമായിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല.

പണം കൊണ്ടുതന്നെ "കുടമണ്ടി" വീർത്തുകേറി വല്ലാതെ വിഷമിച്ചിരുന്ന കുബേരസ്വാമി ഒരുദിവസം അയൽവീടായ കൈലാസത്തു ചെന്ന് ശ്രീപരമേശ്വരനെ കുടുംബസഹിതം ഊണിനു ക്ഷണിച്ചു. ഗണപതിയെ പ്രത്യേകം വിളിച്ച് "ഉണ്ണിഗണേശനു വയർ നിറവോളം കണ്ണു മടച്ചമൃതേത്തു കഴിക്കാം" എന്നാണ് ആ ധനമത്തൻ അരുളിച്ചെയ്തതു്, ഉണ്ണി പെരുവയറനാണ്. ചുടലക്കാട്ടിൽ പാർത്തു്, പാമ്പുകൊണ്ടു വളയും. അസ്ഥികൊണ്ടുള്ള മാലയും, ചാർത്തുന്ന അച്ഛന് ഉണ്ണിയുടെ വയർ നിറവോളം കൊടുപ്പാനൊന്നും കാണുകില്ല. തനിക്ക് അക്കാര്യം തീരെ വിഷമമില്ല. ഇങ്ങനെ ഇങ്ങനെ എത്ര അഹംകാരം നിറഞ്ഞ വിചാരങ്ങളാണ് മേൽ കൊടുത്ത വാക്യഖണ്ഡത്തിൽ സ്ഫുരിക്കുന്നത്. ശ്രീപരമേശ്വരന് മററു ദൈവങ്ങളെപ്പോലെ കുബേരൻെറ ധനാഹങ്കാരം അത്ര പിടിച്ചില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള അഹംകാരം തീർക്കാതിരിക്കുന്നതു് തനിക്കു തീരെ പോരായ്മയാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചോ എന്തോ ഒരു പണി പററിച്ചു. ഗണപതിയെ വിളിച്ച് ആ പെരുവയറു പതുക്കെ ഒന്നു തലോടിവിട്ടു. ഒരുപക്ഷെ വല്ല നരമ്പും പിടിച്ചു പിന്നക്കിവിട്ടതായും വരാം. ഏതായാലും ഗണപതി തനിയേതന്നെ പോകാനുറച്ചു. ധനപതിയോടായിട്ട് 'വേണമെങ്കിൽ വന്നേക്കാം' എന്നു കേവലം ഉദാസീനനെന്ന മട്ടിൽ സമ്മതമൊഴിയും കൊടുത്തു. ഒന്നും കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും ഇല്ലാത്തവർ ഇതു കേട്ടാൽ ആ പാവം വെറും ഉപവാസംകൊണ്ടു് ദിവസം കഴിക്കുവാനിഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു ഋഷീശ്വരനാണെന്ന് വിചാരിച്ചേക്കും. അവിടെ ഊണിൻെറ കാര്യത്തിൽ തെല്ലും ഭ്രമമില്ലാത്ത കൂട്ടത്തിലാണെന്നു തോന്നും. അനുഭവമോ നേരേ മറിച്ചാണ്. ആ കള്ളനെപ്പോലെ പെരുവയറന്മാരൊന്നോ രണ്ടോ മതി രാജ്യം മുടിയാൻ.

ഊണിനു ഭ്രമമില്ലെങ്കിലും ധനപതി ക്ഷണിക്കാത്ത താമസം ഗണപതി ചാടിപ്പുറപ്പെടാൻ. ചുമ്മാതാണോ. ധനം കൊണ്ടു സർവ്വലോകത്തേയും ജയിച്ചു നില്ക്കുന്ന ആളിൻെറ വീട്ടിലാണ് സദ്യ. വിടുമോ?

അളകാപുരിയിലെത്തിയ ഗണപതിയെ വൈശ്രവണൻ യഥാവിധി പൂജ ചെയ്തുതുടങ്ങി. "വലുതായുള്ളൊരു പലകയതിന്മേൽ വലിയൊരു ഗണനാഥനെയുമിരുത്തി" ഇഴിഞ്ഞിറങ്ങുന്ന വസ്ഥിയും, പെരിക്കാലുകളും വേണ്ടാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടി കയ്യും കൊമ്പും, വിയർത്തൊലിക്കുന്ന കഷണ്ടിയും ചേൎന്ന് അകല്പാടെ ഒരു പൊത്തപ്പട്ടാവിന്റെ മാതിരി 'ചഴപഴ'യുള്ള ആ ദേഹത്തിനിരിക്കുവാൻ വലുതായുള്ളൊരു പലകതന്നെയില്ലെങ്കിൽ വിഷമിച്ചുപോകും. അങ്ങനെ സുഖാസീനനായി മുറുക്കും മററും കഴിഞ്ഞു എന്നു തോന്നുന്നു. അപ്പോഴേക്കും ഒന്നു രണ്ടു പാത്രം നിറച്ച് എണ്ണയുമായി കുറെ പിള്ളേർ ഹാജർ കൊടുത്തു. അംഗംപ്രതി എണ്ണ തേപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. കഷണ്ടിത്തലയിലുണ്ടോ എണ്ണ നില്ക്കുന്നു. ആ കഷണ്ടിമലയിൽനിന്നുത്ഭവിച്ച എണ്ണ അവിടെ നിന്നൊലിച്ച് നെററി, കണ്ണു മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടി ഒഴുകി, തീരത്തുള്ള പട്ടണങ്ങളും കടന്ന് "കുടമണ്ടി"യിലുള്ള നാഭിയുൾക്കടലിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. ഇതു നമ്പ്യാർ വൎണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക. "വലിയൊരു കണ്ണദ്വയവും മൂക്കും വെളുവെളെ മുഖവും കുമ്പയുമെല്ലാം; എണ്ണയൊലിപ്പിച്ചയ്യോ ശിവശിവ കണ്ണും ചിമ്മിപ്പിച്ചിതു കഷ്ടം" ഇതേമാതിരി താളിപ്രയോഗവും നടന്നു. ഈ രണ്ടവസരങ്ങളിലും നമ്മുടെ ഗണപതിഭഗവാൻ അല്പം വിഷമിച്ചില്ലെന്നില്ല. ഭഗവാനായാലും കണ്ണു 'ചിമ്പി'യാൽ കാൎയ്യം പരുങ്ങലാവുമല്ലോ.

കുളി ഒരുവിധം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഊണിന്നിരുപ്പായി. നാലുകെട്ടിനകത്തൊരിടത്തു് തളിച്ചു മെഴുകി മുമ്പിൽ പൊൻവിളക്കും ഇടത്തുവശത്തു കമണ്ഡലുജലവും വച്ച് "ഇലയുടെയരികേ പലകയുമിട്ടു് വലിയ ഗണനാഥനെയുമിരുത്തി." വലിയ ഗണനാഥനാണു് ഉണ്ണാനിരുന്നതു്. ക്ഷണിച്ചതു് ഉണ്ണിഗണേശനെയാണു്. കമണ്ഡലു അരികിൽ വച്ചതു് ഉചിതമായി. ബ്രഹ്മചാരികൾക്കാണു കമണ്ഡലു. ഗണപതി ആ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവനുമാണെന്നല്ലേ വൈശ്രവണന്റെ വിശ്വാസം. ആ സാധുവൈശ്രവണൻ അതിഥിയെ ഒരുതരം വകതിരിവോടെ ഊണു കഴിപ്പിച്ചയക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു വേണ്ടതൊക്കെച്ചെയ്തു. ഫലമോ കാണാമല്ലോ. കുടവയറച്ചാരുടെ ഉണ്ണാനിരിപ്പ് അതികേമമായി. വസ്ഥിവയറന്മാൎക്കു നിലം പതിഞ്ഞിരിക്കുക കുറേ പ്രയാസമാണു്. വീരാസനത്തോടു് ഏകദേശം സാമ്യമുള്ള കാലിന്മേൽ കാലുവച്ചിരിപ്പാണു ഇക്കൂട്ടൎക്കു പററുന്നതു്. ഇങ്ങിനെയിരുന്നാൽ വയറു മുഴുവൻ മടിയിലൊതുക്കിവച്ചപോലെ ഇരിക്കും. ഇതിനെ നമ്പ്യാർ വൎണ്ണിക്കുന്നതു് "അമ്പൊട്ടുഗണപതി തന്നുടെ മടിയിൽ കുമ്പയൊതുക്കീട്ടൂണുതുടങ്ങി" എന്നാണു്.

ആരംഭത്തിൽ സാധാരണമാതിരിയിൽ ഭക്ഷണം തുടങ്ങിയ ഗണപതി ക്രമേണ സ്ഥലകാലങ്ങൾ മറന്നു. അതോടുകൂടി വിളമ്പുന്നതിൽ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ വന്നു. "ഝടഝടനെന്നമൃതേത്തു കഴിക്കുന്ന" ഗണപതിക്കു ചോറു കൊണ്ടുവരുന്നതു മതിയാകാതെ വരികയാൽ, കോരിക വച്ചിട്ടു് വട്ടിയെടുത്തു; അതും പോരാഞ്ഞു വട്ടളം തന്നെ ചരിച്ചു വിളമ്പിത്തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ടുമായില്ല. നെയ്യൊഴിച്ച തീ പോലെ ഉണ്ണുംതോറും ഗണപതിക്കു വിശപ്പു കൂടുന്നേയുള്ളു. ഇരുന്ന ഇരുപ്പിൽനിന്നനങ്ങീട്ടില്ല. വയർ വീർത്തുതുടങ്ങിയതിനു ലക്ഷണമായിട്ടു മുണ്ടല്പം അയച്ചുടുക്കേണ്ട ആവശ്യവും നേരിട്ടില്ല. നിമിഷംതോറും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന വിശപ്പോടെ നമ്മുടെ പെരുവയറനാവട്ടെ, വട്ടളം ചെരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു്, വിളമ്പുന്നവർക്കു സൌകര്യത്തിനുവേണ്ടീട്ടെന്നു തോന്നും "ആ" എന്നു ഗുഹപോലത്തെ വായും പിളർന്നു, തുമ്പിക്കയ്യ് കൊണ്ടു് ഗോപിയും തൊട്ടു നിവർന്നിരിപ്പായി. ഇതിനാൽ വിളമ്പുന്നവർക്കു മാത്രമല്ല ഉണ്ണുന്ന ആൾക്കും വളരെ സൌകര്യം വന്നു. കുഴച്ചുരുട്ടി ഇലയിൽ നിന്നു വായ്‌വരെ ചെല്ലേണ്ട ദൂരം അതിക്രമിക്കാൻ വേണ്ടി ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ തീററിമാടൻ ഒരു കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി കണ്ടുപിടിച്ചു. ചോറും കറിയും അപ്പാടെ വായിലാക്കുക "ഗ്ളും" എന്നങ്ങു വിഴുങ്ങുക എന്നിത്രയും തന്നെ ജോലി. ഇതാണു് നമ്പ്യാർ "തുമ്പിക്കരവും പൊക്കിപ്പരിചൊട്ടു് വമ്പൻവായ് പിളർന്നു വശായി" എന്നു വർണ്ണിച്ചതു്. ഇതിലധികം സരസമായിട്ടിതെങ്ങിനെയാണു് വർണ്ണിക്കുന്നതു്. ഇപ്പോഴേക്കും ഗണേശൻ വെറി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിളമ്പുന്നതിനും കുഴയ്ക്കുന്നതിനും കൂടി താമസമില്ലാതെ ഉണ്ടുണ്ടു് അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പാചകശാല ഒഴിഞ്ഞു. അവിടെ ഒരിററു കഞ്ഞിവെള്ളമോ എള്ളോളം കറിയോ ശേഷിപ്പില്ല. കടക്കൊള്ളിയും അടുപ്പും പാചകന്മാരും മാത്രം മിച്ചം വന്നു. എന്നാൽ ഇനി കലവറയിലേക്കു തന്നെ കടന്നുകൊള്ളാൻ കുബേരൻ വിളമ്പന്മാർക്കു ഉത്തരവു കൊടുത്തു. അവിടെയുള്ള സാമാനങ്ങൾ ഓരോന്നായി തെരുതെരെ ഉണ്ണിഗണേശന്റെ വായിലായി. പഴം കുലയോടെ എടുത്തു വായ്ക്കകത്തേക്കു കടത്തിട്ടു് കൊടുത്തതു പോരാഞ്ഞിട്ടു് കാളാമുണ്ടനും ഉള്ളിലാക്കി. അടുത്തപോലെ പച്ചക്കോപ്പുകളും ഓരോന്നായ് വിഴുങ്ങിത്തുടങ്ങി. പച്ചക്കായ് പച്ചപ്പപ്പടം എന്നീ സാമാനങ്ങൾ അവസാനിച്ചതോടുകൂടി പാത്രങ്ങളിൽ കയ്യുവച്ചു. ഇനിയും വിശപ്പടങ്ങിയില്ലത്രേ.

പ്രാതൽ കഴിഞ്ഞാൽ വീട്ടിൽ പോകാമെന്നു വിചാരിച്ചു് കണ്ണടച്ചു് വായുംപിളർന്നു കിട്ടുന്നതൊക്കെ മിഴുങ്ങിക്കൊണ്ടു ഇരുന്നയിരുപ്പിൽ തന്നെയിരിക്കയാണു് പുള്ളി. ചട്ടുകം, കുട്ടുകം ചെമ്പു കിടാരം മുതലായി എളുപ്പം

ദഹിക്കുന്ന സാധനങ്ങളും മുഴുവൻ ഭക്ഷിച്ചപ്പോൾ കുബേരന്റെ വീട്ടിൽ "ജലപാന"മില്ലാതായി. ഒന്നും കാണാഞ്ഞു "ഇനിയെന്തു" തിന്നട്ടെ എന്നുള്ള അത്യാർത്തിയോടെ ചാടി എണീററു് "മുരളി നടനങ്ങളുളി വിഴുങ്ങീട്ടതിരുചിയോടരകല്ലു വിഴുങ്ങി". അടുത്തപടി കെട്ടിടങ്ങളായിരുന്നു. വലിയൊരു നെടുമ്പുരയുടെ നടുത്തൂണിന്റെ മൂട്ടു മുതൽ തുടങ്ങി അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നെടുംപുര കൃഷ്ണ! കാണാനേയില്ല. അയ്യോ! ഈ കുംഭോദരൻ ഇനി അളകാപുരിയും വിഴുങ്ങുമെന്ന നിലയിലായിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഗണപതി പ്രാതൽ തിരുതകൃതിയായി നടക്കുന്നു. ഇതിനിടയ്ക്കു നമ്മുടെ ധനപതി എന്തു ചെയ്യുകയാണോ. പാവം എന്തു ചെയ്യാനാണ്. അയാളുടെ അവസ്ഥ ഒന്നു് ഊഹിച്ചു നോക്കുക. വലിയ ഘനഭാവത്തിൽ സൽക്കരിച്ചിരുത്തി നാലുകൊപ്പം ഊട്ടി അയക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന ഉണ്ണി ഗണേശൻ ഇത്ര വക തിരിവു കേട്ട കാണിക്കുമെന്നാരറിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ "വല്യുണ്ണി"ത്തരം കാണിച്ചാലെന്തു ചെയ്യും. അതിനാൽ ആധി മുഴുത്തു വയറും തടവി ആലോചിച്ചാലോചിച്ചു് അണ്ടി കളഞ്ഞ അണ്ണാനെപ്പോലെ നിന്നു വിഷമിക്കുന്ന അഹംഭാവിയായ വൈശ്രവണ സ്വാമിയുടെ പാരവശ്യം ഇത്രയെന്നു പറയാനുണ്ടോ? പുള്ളിക്കാരനു നിലയില്ലാതായി. സാമാനങ്ങൾ തീരുന്നതുവരെ മാത്രം നിലനില്ക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന നമ്മുടെ വയറാളിയുടെ ഭയാനകമായ ഭക്ഷണപരാക്രമം നെടുംപുരയെപ്പോലും ഗ്രസിച്ചതു കണ്ടപ്പോൾ, ധനപതി അനന്യശരണനായി കൈലാസത്തേക്കു തന്നെ പോകുക എന്നു തീർച്ചയാക്കി. പടിക്കലിറങ്ങി ഒരൊററ ഓട്ടം. ഗണപതി ഇതിനിടയ്ക്കു് തിന്നാനൊന്നുമില്ലാഞ്ഞു് വിശന്നു തളന്നു് ധനേശനെ തേടി നടക്കയായിരുന്നു. ധനേശൻ ഓടിയതു കണ്ടു് ഇര കണ്ട ചെന്നായെപ്പോലെ "ഒററക്കൊമ്പൻ പിമ്പേ ചാടി" അയാളുടെ വിചാരം അടുത്ത പോലെ വൈശ്രവണനെത്തന്നെ കഴിച്ചു കളയാമെന്നാണോ? ആവോ?

ഇങ്ങനെ കുടമണ്ടിക്കാർ രണ്ടും മുമ്പും പിറകുമായി ഓടിക്കിതച്ചു് ശിവന്റെ മുമ്പിലെത്തി. ധനപതിക്കു മുമ്പിലത്തെ അഹംകാരം ലേശമില്ല. പശ്ചാത്താപം നന്നേയുണ്ടു്. ഇതേവരെ ഇങ്ങനെ ഒരോട്ടം ഓടീട്ടില്ല. ഇത്തരം ഒരമളി പററീട്ടുമില്ല. ക്ഷീണവും വ്യസനവും കോപവും ഭയവും നാണവും കൊണ്ടു് വല്ലാതെ വിഷമിച്ചു് ശ്രീപരമേശ്വരനോടായിട്ടു് പാവം ഇങ്ങനെയാണു് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. "അടിയനും ഒരു ഭാര്യയും നാലഞ്ചു കുട്ടികളും ഉള്ളവനാണേ. വല്ലതുമൊന്നു വന്നു പോയാൽ അവക്കൊരു രക്ഷയുമില്ല. അങ്ങയുടെ മകനോ എന്നെ പച്ചയോടെ വിഴു

ഞാൻ വരുന്നു. എന്റെ നെട്ടമ്പുര കൊള്ളുന്ന വായും വയറും എന്നെ വിട്ടേക്കയില്ല. അമ്പലം വിഴുങ്ങിക്ക് കതകു പപ്പടമാണേ തമ്പുരാനേ! അതുകൊണ്ടു് ആ കാലനിവിടെ എത്തും മുമ്പു് അടിയനെ ഒന്നു കടാക്ഷിക്കണേ". ഈ അർത്ഥമൊക്കെ ധ്വനിക്കുന്നതിനാണു് "ഗണപതി അടിയനെയുമിന്നും മുമ്പേ ഗിരിമകൾപതി നീ രക്ഷിക്കേണം. പാത്രാപാത്രമിതോർക്കാഞ്ഞെന്നുടെ പാത്രാദികളും തിന്ന ഗണേശൻ" എന്നു നമ്പ്യാർ എഴുതിയിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. ക്ഷണിക്കാൻ ചെന്നപ്പോൾ, "ഉണ്ണി ഗണേശനു വയർ നിറവോളം കണ്ണുമടച്ചമൃതേത്തു കഴിക്കാം" എന്നു സാഹങ്കാരം പറഞ്ഞ കുബേരസ്വാമിയുടെ നിലയ്ക്കും വാക്കിനും എന്തൊരു മാററമാണു് വന്നതെന്നു നോക്കുക. ശിവനിതു നന്നേ ബോധിച്ചു. പോകുമ്പോൾ ഒരു നരമ്പു പിണക്കി വിട്ടതിന്റെ ഫലമാണിങ്ങനെ ഗണപതി പരാക്രമം കാണിച്ചതെന്നു ശിവനറിയാമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് വേഗം ഉണ്ണിയെ വിളിച്ചു മറുമരുന്നു കൊടുത്തു. മരുന്നു് ഒരു പിടിമലരായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഗണപതി മതിയേ മതിയെന്നു വിളിച്ചു പോയി. അതുമല്ല ഉള്ളിലാക്കിയ സാമാനങ്ങൾ ക്രമം തെററാതെ ഛർദ്ദിക്കാനും തുടങ്ങി. ധനപതി തലയും താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു് സാമാനങ്ങളോരോന്നായി ഏററു വാങ്ങി രസീതു കൊടുത്തു യാത്രയും തിരിച്ചു. അതാണു് "എണ്ണവുമേററു നടന്നാനങ്ങൊരുവണ്ണം ധനപതി തലയും താഴ്ത്തി" എന്നു നമ്പ്യാർ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ ഗണപതി പ്രാതൽ കഴിഞ്ഞു. ഇനിയാണു് ഐരാവതപൂജയെന്ന ഇഷ്ട കഥയിലേക്കു പ്രവേശം. അതു പിന്നീടു്.

പ്രജാപ്രഭുത്വപരിശീലനം.

മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തെ ധ്വംസനം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം വിനാശപ്രദായകമായിരുന്ന ലോകമഹായുദ്ധാനന്തരം പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഭരണരീതിയെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നതിനു് ആളുകൾ ഉത്സുകരായിട്ടുണ്ടു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്തു് ആളുകൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ഭരണരീതിയുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ ആ രാജ്യത്തെ നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ അവിടത്തെ ആളുകൾക്കുള്ള അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അളവിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും എന്ന തത്വം ഇക്കാലത്തു് രാഷ്ട്രീയചിന്തകന്മാർ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. ഒരു രാജ്യത്തെ ആളുകൾക്കു ലഭിക്കാവുന്നതിലേക്കു് ഏററവും ഉത്തമമായ ഭരണരീതി, പ്രജാപ്രഭുത്വം അല്ലെങ്കിൽ നിയമനിർമ്മാ

ണത്തിൽ ഭരണീയൎക്കു പൂൎണ്ണമായ അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കുക എന്നതാണു്, എന്നു് മേൽ പ്രസ്താവിച്ച തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ചിന്തിച്ചാൽ പ്രയാസംകൂടാതെ മനസ്സിലാകും. ആധുനികപ്രജാപ്രഭുത്വതത്വങ്ങളേ അടിസ്ഥാനമാക്കി കഴിയുന്നതും ഉത്തമമായ വിധത്തിൽ ഭരണം നടന്നുപോരുന്ന ഏകഭ്രപ്രദേശം അമേരിക്കയിലേ ഐക്യസംസ്ഥാനങ്ങളാണു്. എന്നാൽ അധികാരസ്ഥാനത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരാളിന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം മാത്രം സംഗതികൾ നടത്താതെ, ഭരണാധികാരിയുടെയും ഭരണീയരുടെയും അഭിപ്രായങ്ങളുടെ സമ്മേളനത്തിനു് അവസരം അനുവദിച്ചു്, ഭരണം നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിനാണു് സംസ്കൃതമാനസന്മാരായ എല്ലാ ഭരണാധികാരികളും ശ്രമിച്ചുപോരുന്നതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലേ പാർലമെന്റു്, ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യയിലേ നിയമസഭകൾ, കൊച്ചീ തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലേ നിയമനിൎമ്മാണസഭകൾ മുതലായ ഭരണസഹായക സ്ഥാപനങ്ങൾ മേൽപറഞ്ഞ ശ്രമത്തിൽ എതാനും ഗവൎമ്മെന്റുകൾ എത്തിയിട്ടുള്ള പടികളാണു്.

ഭരണാധികാരവും നിയമനിൎമ്മാണസ്വാതന്ത്ര്യവും ശരിയായ രീതിക്കു ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു് വശമില്ലാത്ത ആളുകൾക്കു് പ്രജാപ്രഭുത്വപ്രധാനമായ ഒരു ഭരണരീതി ലഭ്യമായാൽ തന്നെയും അതു് അപജയത്തിൽ കലാശിക്കുവാനാണു് ഇടയുള്ളതു്. എന്നാൽ അധികാരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുവാൻ അഭ്യസിച്ചശേഷം മാത്രം അവ ലഭ്യമായാൽ മതിയാകും എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് ദോഷതത്വമാണു്. ബാററു് പിടിക്കേണ്ട വിധം പോലും നിശ്ചയമില്ലാതെ റെറന്നീസു കളി ആരംഭിക്കുന്ന ഒരാൾ കളിസ്ഥലത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന വലയിലേക്കും, കളിസ്ഥലത്തിനു വെളിയിലേക്കും പന്തിനെ പായിച്ചുകൊണ്ടു് കുറേ കാലം കളിതുടരുകയും, ക്രമേണ അനേകകാലത്തെ പരിചയം മൂലം കളിയിൽ സമൎത്ഥനായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ, അധികാരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിൽ ന്യായപഥങ്ങളിൽനിന്നു് അനേകം വ്യതിചലനങ്ങളും തന്മൂലം ഉണ്ടാകുന്ന അപജയങ്ങളും കഴിഞ്ഞു മാത്രമാണു് ഒരാൾ ഭരണപടുവായി തീരുന്നതു്. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെയോ സമുദായത്തിന്റെയോ വളൎച്ചയെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ട ഭരണസമിതിയിലേക്കു് ഭരണതന്ത്രത്തിൽ കേവലം അജ്ഞന്മാരായ ആളുകൾ പ്രവേശിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലം—നമ്മുടെ കോളേജിലേ ആറാമത്തേ റെറന്നീസു് കോർട്ടിൽ കളിച്ചുവരുന്ന ഒരാളിനെ ഈ വിദ്യാലയത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുവാൻ മത്സരപ്പന്തുകളിക്കു് അയച്ചാൽ അതിന്റെ ഫലം വിദ്യാലയത്തിനു് അപമാനകരമായിരിക്കും എന്നതുപോലെ—ആ രാജ്യത്തിനോ സമുദായത്തിനോ നാശ

കരമായിരിക്കും. ഗൌരവമേറിയ സംഗതികളെപ്പററി ചിന്തിക്കേണ്ട ഒരു ഭരണസമിതിയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന ആളുകൾക്ക്, പ്രാരംഭയോഗ്യതയായി, പ്രജാപ്രഭുത്വഭരണസമ്പ്രദായത്തിൽ സാമാന്യമായ പ്രായോഗികജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതിന്റെ അത്യാവശ്യകത ഇപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ.

അങ്ങനെയുള്ള പ്രായോഗികജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള സന്ദർഭം ബാല്യകാലത്തിൽ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വെച്ചാണ് ലഭ്യമാവുക. അമേരിക്കായിലെ കോടാനുകോടി ജനങ്ങൾ പ്രജാപ്രഭുത്വ ഭരണരീതിയുടെ അധാരതത്വങ്ങളിൽ കേവലം അജ്ഞന്മാരായിരുന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ദോഷം പരിഹരിക്കാത്തപക്ഷം കാലക്രമത്തിന് അവിടത്തെ ഭരണയന്ത്രത്തിന്റെ കെട്ടുകൾ ഇളകി അത് ഉപയോഗശൂന്യമായി തീരുന്നേക്കാമെന്ന് ഭയപ്പെട്ട് പരിഹാരമാർഗ്ഗത്തെപ്പററി ചിന്തിച്ച ചില വിദ്വാന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ച ഏകമാർഗ്ഗം ബാലന്മാർക്ക് പ്രജാപ്രഭുത്വ ഭരണരീതിയിൽ പ്രായോഗികജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സൌകര്യം നൽകുക എന്നതാണ്. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ഇഷ്ടാനുസരണം കാര്യങ്ങൾ നടന്നുപോരുന്ന ഒരു സ്ഥാപനം എന്നല്ലാതെ, ഭരണവിഷയത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുന്നൊരു സ്ഥാപനം ആയി വിദ്യാലയത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുക ഈ നാട്ടിൽ പലർക്കും പ്രയാസമായിരിക്കും എന്നാൽ അമേരിക്കയുടെ രാഷ്ട്രീയാധഃപതനത്തെ തടയുന്നതിന് ഏതാനും വിദ്വാന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ച ഏകമാർഗ്ഗം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതിന് വളരെക്കാലത്തേക്ക് വിദ്യാലയാധികൃതന്മാർ ഒരുമ്പെട്ടില്ല എന്നറിയുമ്പോൾ വിദ്യാലയ ഭരണരീതിയെപ്പററി മേൽ പ്രസ്താവിച്ച തെററിദ്ധാരണ ഇവിടത്തേപ്പോലെ അമേരിക്കയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. ബാലന്മാർ പ്രകൃത്യാ ദുസ്സ്വഭാവികളാണെന്നും, അവർക്ക് അധികാരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ നല്കിയാൽ നിശ്ചയമായും അവർ അവയെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുമെന്നും, തന്മൂലം വിദ്യാലയത്തിൽ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന കുഴപ്പങ്ങൾ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുക അസാദ്ധ്യമായി വരുമെന്നും, ഒക്കെയാണ് വിദ്യാലയാധികൃതന്മാർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന സമാധാനം. എന്നാൽ കുറേക്കാലം കൊണ്ട് അവരുടെ മനസ്സ് തിരിഞ്ഞു. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രീയാഭ്യസനം നല്കണം എന്നു പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടുനടന്ന ഏതാനും മഹാന്മാരെ ചില ചെറിയ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി വിദ്യാർത്ഥികളോട് സംസാരിക്കുന്നതിന് അധികൃതന്മാർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. പ്രജാപ്രഭുത്വ ഭരണരീതിയെപ്പററി വിദ്യാർത്ഥികളോട് സാമാന്യമായി കുറേ സംസാരിക്കുകയും ഒരു നൂതന ഭരണയന്ത്രം സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം ആ മഹാന്മാർ

പോയി. ആ നൂതന ഭരണയന്ത്രത്തിന്റെ അംഗങ്ങളായിരുന്നതു് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ നിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു അദ്ധ്യക്ഷൻ ഒരു പോലീസ് കമ്മീഷണർ, ഒരു ന്യായാധിപൻ, ഒരു സാനിട്ടറി കമ്മീഷണർ, എന്നിവരായിരുന്നു. അനന്തരം ആ ചെറിയ സ്ഥാപനത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ എല്ലാവരുംകൂടി നിയമനിർമ്മാണത്തിനു് ഒരുമ്പെട്ടു. മര്യാദയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതും എല്ലാ ബാലന്മാർക്കും അറിവുള്ളതും ആയ ഏതാനും നിയമങ്ങളാണു് അവർ സ്ഥാപിച്ചതു്. എന്നാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു നിയമം അദ്ധ്യാപകന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി മാത്രമാണു് പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താമായിരുന്നതു്. അങ്ങനെ അദ്ധ്യാപകാനുമതി ലഭിച്ച നിയമങ്ങൾ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തേണ്ടതു് ആരംഭത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ചുമതലയായിരുന്നു.

ആദ്യം ഒന്നുരണ്ടു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മാത്രമാണു് ഇത്രയുമെങ്കിലും സാധിച്ചതു്. എന്നാൽ കാലക്രമത്തിനു് അനേകം വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ ആ നൂതനഭരണരീതിയേ അംഗീകരിക്കയും അവിടെ എല്ലായിടത്തുംതന്നെ അതു് വിജയകരമാകുകയും ചെയ്തു. തങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച നിയമങ്ങളേ ലംഘിക്കുന്നതിനു് ബാലന്മാർ വിമുഖന്മാരായി കാണപ്പെട്ടു; അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു് ബുദ്ധിമുട്ടു കുറഞ്ഞു; അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ഭരണകാലത്തേക്കാൾ അനേകം മടങ്ങു് സൌഭാഗ്യത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ ലയിച്ചു. എല്ലാററിനും പുറമേ ആയുർവിജയത്തിനു് അത്യാവശ്യമായ ഏതാനും പ്രധാനതത്വങ്ങളുടെ പ്രായോഗികജ്ഞാനം അവർ സമ്പാദിച്ചു. ഇവയാണു് പ്രജാപ്രഭുത്വഭരണരീതി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അംഗീകരിച്ചതുകൊണ്ടുണ്ടായ ഫലങ്ങൾ.

ന്യായപഥങ്ങളിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ചു്, അക്രമപരമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടിയുള്ള വ്യാപാരങ്ങൾ അപജയത്തേ അടയും എന്നുള്ള ലോകാധാരതത്വത്തേമറന്നു്, വിനാശപ്രദായകമായ വർഗ്ഗീയ മത്സരതത്വത്താൽ നീതന്മാരായി ജീവിതം നയിക്കുന്ന ആളുകളുടെ ആവിർഭാവംമൂലം സാമുദായികരാഷ്ട്രീയമണ്ഡലങ്ങൾ കളങ്കപങ്കിലമായി തീർന്നിരിക്കുന്ന തിരുവിതാംകൂറിൽ, മേൽ വിവരിച്ചതുപോലെയുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിക്കുന്നപക്ഷം, അതു് രാജ്യത്തിനു് സൌഭാഗ്യസംപൂർണ്ണമായ ഒരു ഭാവിയുടെ മുൻകുറി ആയിരിക്കും എന്നതിനു സംശയമില്ല. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ പുരോഗമനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു് തങ്ങളുടെ സർവ്വശക്തികളേയും വിനിയോഗിക്കുന്നതിനു് സന്നദ്ധരായ അനേകം ആളുകൾ ഈ രാജ്യത്തുണ്ടായിരിക്കെ ഈ പദ്ധതി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു് വലിയ പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയില്ല എന്നു് ആശിക്കാം.

O. C. MATHEW IV class.

രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ
"Fruit-Gathering"
എന്ന കൃതിയിൽനിന്നും

ശ്രീമാൻ എൻ. ഗോപാലപിള്ള അവർകൾ ബി. ഏ.

71.

തെളുതെളെയൊളിയാർന്നിളകി മറിഞ്ഞും
നവചൈതന്യാൽ നടനംചെയ്തും
എന്നൊന്നും തിരതല്ലി വരുന്നൊരു
പരമാനന്ദതരംഗപരമ്പര
കിളരുന്നെങ്ങും വിണ്ണു പിളർന്നു വ-
ളർന്നീടുംപര കിളർന്നീടുന്നു.

താരകനികരം തിരമാലകൾമേ-
ലാലോലാന്ദോളനമാളുന്നു.
നാനാവർണ്ണ വിചിത്ര വിചിന്തക-
ളടിയിലടിഞ്ഞു കിടന്നവയെല്ലാം
ജീവിതജലനിധി തീരത്തിങ്കൽ
ചിതറിത്തെരുതെരെ വിതറീടുന്നു.

അവയുടെ തലത്തിൽ താൻ ജനിയും
മൃതിയുമുദിച്ചു പതിച്ചീടുന്നു.
പത്രപുടങ്ങൾ വിടർത്തു കിളർന്നെൻ-
ഹൃത്താകുന്ന പയോധിപതംഗം
പരമാനന്ദത്തള്ളലിലങ്ങനെ
പരവശമായിക്കുഴവീടുന്നു.

മുരുക്കിൻ പൂവിനോട്.

(ഗാഥ)

ആകാശപ്പന്തലിൽ ചാർത്തിയ ലോഹിത-
ശ്രീകാളും പേലവപ്പട്ടുപോലെ,
ചാരുമരതകമാലാമതല്ലിയിൽ
ചേരും പ്രവാളപ്രകാണ്ഡംപോലെ,
പ്രാംശുശിഖരങ്ങൾ വീശി നിന്നീടുന്ന
കിംശുകശാഖിതൻ ശേഖരമായ്,
ലോകാഭിരമ്യമായ്, രാഗംതുളുമ്പി ന-
ല്ലാകാരംപൂണ്ടു പുലരും പൂവേ!
താവകസംപുഷ്ടസൌഷ്ഠവ ദർശനാ-
ലേപക്കു കണ്ണു കുളിക്കുന്നില്ല!

കേവലം ശോണിമഭ്രമയാൽ മററുള്ള
പൂവെല്ലാം നിന്നെ നമിക്കുമല്ലോ.
ഭൂരിശ്രീയാർന്നു വിടർന്നു മുരുക്കാകും
ഭൂരുഹക്കൊമ്പിൽ നീ നിന്നിടുമ്പോൾ,
പാരം ഹരിതാഭ ചേരും ദളങ്ങളിൽ
ചേരും തവാരുണശോഭ കണ്ടാൽ
വാരാശി വാരിയിൽ താഴുന്ന സൂര്യന്റെ
പാരിച്ച ചെങ്കതിർ പാഞ്ഞുതാഴും.

പാരിൽ പ്രസിദ്ധിയും വർണ്ണവിശുദ്ധിയും
നേരിൽ നിനക്കേററമുണ്ടെന്നാലും
നീരിൽത്താരാദിയെ യോർക്കുന്ന വേളയിൽ
പോരായ്മ തെല്ലൊന്നു തോന്നിയേക്കാം.
സൂനേഷുതന്നുടെ തൂണീരത്തിങ്കലും
തേനോലും വാണിമാർ കൂന്തലിലും
ദൂനരായ് കാന്താവിയോഗത്താൽ വേകുന്ന
മാനിനിമാരുടെ മാർവിലും നീ
സ്ഥാനം പിടിച്ചതില്ലെന്നതു ഗണ്യമാം
ന്യൂനതയെന്നു നിനപ്പൂ ലോകം.

പാണിയിൽ നിന്നെയെടുത്തെന്നു വന്നാലും
ശ്ലാഘിപ്പാനാരു മുയത്നുന്നില്ല.
വർണ്ണാഢ്യരാഃയാക്കും പൂർണ്ണസംസ്കാരത്തിൻ-
പൂർണ്ണ്യസൗഗന്ധമണഞ്ഞിടാഞ്ഞാൽ
മാന്യതയില്ലെന്നു കാട്ടുവാനായ് നിന്നെ
ധന്യകവികൾ വകവെക്കാഞ്ഞു.

ഗന്ധംപിടിച്ചു പറന്നോണ്ടോ പായുന്നു-
ണ്ടന്ധ ളിയൊന്നിതേ! തേനുണ്ണാനായ്,
രാഗം നിനക്കേറുമന്തർഭാഗത്തിൽ പ-
രാഗവും ഭേദം കുറവല്ലല്ലോ;
ആഗമിച്ചായതു ഭോഗിപ്പീലല്ലോ നിൻ-
ഭാഗധേയത്തിൻ വിപര്യയത്താൽ.
ആശ്വസിച്ചാലും നീ ഭോഗങ്ങളൊക്കയും
നശ്വരമെന്നു നിനച്ചുനന്നായ്
ശാശ്വതമല്ലാത്ത സൌഖ്യത്തിലെത്രനാൾ
വിശ്വസിച്ചങ്ങനെ മേളിക്കാവു.
ഭംഗിയിലെങ്ങും പരിമളധോരണി
തിങ്ങിയും നവ്യസുഷമയാന്നും,
ഭൃംഗാളിലാളിച്ചും സംഭോഗസൌഭഗ-
രംഗമായിന്നലെനിന്ന പൂക്കൾ,
ഇന്നിതാ വാർദ്ധക്യസ്ഥാനത്തിൽ പാദങ്ങൾ
വിന്യസിച്ചീടുവാൻ ഭാവിക്കയായ്.
അന്ധമായ് സംഭോഗ സിന്ധൌനിമഗ്നമാ-
നന്തരാ മേളിച്ച കാന്തിപുഞ്ജം
സന്താപവഹ്നിയിൽ താന്തമായ് വീണുടൻ
ഗന്ധവും കാന്തിയും മങ്ങിമങ്ങി,
വാടിച്ചുളുങ്ങിയ മേനിയായ് ഗ്ലാനിയെ
തേടീടുമൾപ്പൂവോടൊത്തുകാൺമൂ.
അല്ലികളെല്ലാമുതിർന്നും ദളാവലി
അല്ലലിലാണ്ടുപൊഴിഞ്ഞും നില്ക്കെ
പുത്തനാം പൂക്കളിൽ തത്തിക്കളിക്കുന്ന
മത്താളിവർഗ്ഗത്തെക്കാണുകയാൽ,

സംഭൃതസംഭോഗ വാസനാബന്ധം കൊ-
ണ്ടമ്പമ്പോ! താപം വഹിപ്പൂ പാരം.
സൌവർണ്ണഭൂഷണഭൂഷിതയെങ്കിലും
യൌവനം പോയൊരു കാമിനിപോൽ,
വൈവശ്യഭാവം വിളങ്ങി വിളർത്തൊരു-
പ്പൂവിന്റെ നില്പെത്ര ശോചനീയം!
ഷട്പദജാലങ്ങളിപ്പോഴപ്പൂവിനെ-
യെപ്പേരും നന്ദിയിൽ സേവിപ്പീല;
ചന്തത്തിലോടിനടക്കുന്നാപ്പൂച്ചികൾ
പ്രാന്തത്തിൽ പോലുമണയുന്നില്ല.
ഈവർണ്ണമുള്ളോരവസ്ഥ നിനക്കിന്നു
കൈവന്നീലെന്നതു ഭാഗ്യമത്രേ!
ഭോഗഭ്രമംകൊണ്ടു നിന്റെ നിസർഗ്ഗജ-
രാഗത്തെയസ്ഥാനത്താക്കിടാതെ,
ആ കമ്രകാന്തിയായാശാവിഭംഗംകൊ-
ണ്ടാകുലഭാവവും തേടിടാതെ;
ലോകത്തിനുത്തമമാതൃകയായി നീ
ശോകവിഹീനയായ് ജീവിച്ചാലും!
വാസനയില്ലാത്തജന്മം ലഭിച്ചതു
ഭാസുരഗാത്രി!നിൻഭാഗധേയം.
ഭോഗികൾനിന്നെപ്പുകഴ്ത്തുന്നീലെങ്കിൽ നീ
യോഗികൾക്കുറ്റൊരു മാതൃകതാൻ.
വാസനാബന്ധവിമോചനോദ്യുക്തരായ്
വാസവസ്ഥാനവും മോഹിയാത്തോർ
നിന്നെയനുകരിക്കുന്നിതേ നിത്യവും
ധന്യേ! ജയിക്ക മുരുക്കിൻപൂവേ!

G. SANKARA PILLAI; (First Year Honours.)

—:o:—